

Giới thiệu Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyện)

Đừng nói tới xuyên không, kể cả việc sẽ gặp lại anh một lần nữa cũng là điều cô chưa từng nghĩ tới trong truyện Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyện) của tác giả Huyền Namida.

Vậy nhưng lại là truyện hot có thật...

Thật sự là anh đang đứng trước mắt cô.

Có điều... Anh lại không nhận ra cô là ai?

Phải!

Anh là người của tương lai, còn cô chỉ là một kẻ sống ở tiền kiếp, gặp lại nhau quả thật đã là một kì tích rồi.

Điều gì đón chờ phía trước với anh? Mời bạn đón đọc truyện hay để biết nhé.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyện)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mơ Hồ

Na: Bạn đã từng đọc truyện xuyên không chưa? Vừa xuyên lại vừa H?

Chắc chắn là có rồi đúng không? Đây cũng là một bộ truyện xuyên không, nhưng lại là xuyên về tương lai. Chỉ nói vậy thôi, còn 'thế nào', 'ra sao' thì các bạn cứ đọc đi rồi sẽ rõ nhé. *cười*

Hai năm?

Đó không phải là một khoảng thời gian ngắn nhưng cũng không là quá dài để có thể đem quá khứ cất vào chiếc hộp mang tên 'lãng quên'.

Cố Liễu bước chậm chậm trên con đường lớn trải đầy nắng. Ngón gió nhẹ nhẹ cuối thu thổi bay những sợi tóc dài mượt của cô.

Đưa tay vén tóc ra phía sau vành tai, cô khẽ cúi đầu, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mi chực trào ra.

Đã hai năm, đã qua hai năm rồi nhưng cô vẫn không thể nào quên được ngày hôm đó, một cơn ác mộng mà cô luôn muốn quên đi. Đau, nắm tay cô siết chặt, đưa lên ngực trái, nơi đang kêu gào vì nỗi đau đang như muốn nổ tung.

Cố Liễu không nhớ đã bao nhiêu lâu mình không khóc, cũng không còn nhớ đã bao nhiêu lâu rồi cô chưa cười thật tươi như ngày đó. Nhưng mà cô biết, hôm nay, chính ngày mà anh đã xa cô hai năm trước này, cô thật sự không thể giả vờ mạnh mẽ thêm được nữa.

Ngồi thụp xuống con đường cũ dường như đã in sâu trong tâm trí của cô, Cố Liễu chôn mặt vào đầu gối, nước mắt không tự chủ được mà tuôn ra, ướt đầm chân váy màu trắng tinh khôi cô đang mặc.

Sở Mạch Thần từng nói, màu trắng là biểu tượng cho sự tinh khôi. Mạch Thần từng nói, Cố Liễu à, em thật đẹp, đẹp thuần khiết như một thiên thần. Anh từng thì thầm bên tai cô rằng, Cố Liễu, anh yêu em, anh yêu em cho dù thế giới này có quay lưng lại với anh thì anh cũng chỉ cần em thôi là đủ.

Cố Liễu à, em biết không? Anh sẽ không chết trước em đâu, mà anh sẽ sống thật lâu, thật lâu cho tới khi em chết đi, chỉ còn lại mình anh. Bởi vì anh không muốn để em phải cô đơn một mình trên thế giới này. Em lười lắm, tính khí lại rất trẻ con, vậy nên nếu để em lại thì sẽ không ai có thể chiều chuộng được em hết. Vì vậy anh phải sống lâu hơn em mới được.

Anh nói dối, anh nói dối.

Sở Mạch Thần, anh lừa em. Anh đã nói sẽ sống đến khi em chết đi cơ mà, vậy tại sao bây giờ em ở đây thì anh đang ở đâu? Anh rốt cuộc đang ở đâu vậy hả?

Sở Mạch Thần, làm ơn, làm ơn hãy sống lại đi. Làm ơn... làm ơn cho em được gặp anh thêm một lần nữa. Chỉ một lần thôi, cho dù phải chịu đau khổ tận cùng em cũng sẽ không oán thán. Cho dù phải đánh đổi cả tính mạng này... Vậy nên...Mạch Thần!!!

Tiếng khóc nức lên trong tiết trời mùa thu se lạnh, Cố Liễu run rẩy hai vai...

Người đi đường không hiểu sự tình đều chỉ liếc mắt về phía cô gái nhỏ đang ngồi đó rồi lại như không thấy gì mà bỏ đi. Bỗng nhiên, trong tiếng nấc nghẹn ngào đang tràn đầy tâm trí, Cố Liễu nghe được đâu đó có tiếng còi xe, tiếng hét, và cả tiếng của anh - Sở Mạch Thần: Đừng sợ, Cố Liễu. Đã có anh đây rồi.

Phải, có anh rồi. Mạch Thần à, chỉ cần có anh thôi!

Nếu nói tới nhan sắc vạn người mê, không thể không nói tới Sở Gia Minh. Hắn chính là người đàn ông có vẻ đẹp điên đảo chúng sinh, khiến phụ nữ trên thế giới đều mê mẩn phát cuồng.

Nếu nói tài tiền tài, phải kể đến Sở Gia Minh. Gia sản của người đàn ông thần bí này được ví như một đại dương. Có người còn nói, tiền của Sở Gia Minh có thể rải kín khắp cả bề mặt Trái Đất.

Nếu nói tới tàn độc, chắc chắn có Sở Gia Minh. Hắn chính là con ác mộng, là nỗi ám ảnh của những kẻ xấu số nếu vô tình đắc tội với hắn.

Giữa chốn nhộn nhịp của trung tâm thành phố X

Đây là nơi của những kẻ quyền quý bậc nhất thế giới.

"Nào các quý ông quý bà, hãy cùng nhìn lên trên sân khấu đi, phía sau tấm màn của ngày hôm nay sẽ là gì đây? Chúng ta cùng nhau xem nhé."

Có tiếng ồn ào gì đó rất lớn vang lên, đầu cô đau nhức, hai mắt nặng trĩu không thể mở nổi.

Là gì đây? Cô đã chết rồi sao?

Mạch Thần? Mạch Thần đâu?

Cố Liễu gắng gượng mở hai mắt ra, cô muốn tìm kiếm Mạch Thần.

Xoạt...

Âm thanh mảnh vụn lớn được kéo sang hai bên, một luồng ánh sáng chói lóa lập tức chiếu thẳng vào cô. Cố Liễu nhú chặt hai hàng lông mày thanh tú. Vẫn không thể mở mắt ra được, cả người cô như tan ra, vô lực.

"Ồ thật đẹp."

"Quả là mỹ nhân..."

"Cực phẩm, đúng là cực phẩm..."

"..."

Âm thanh trầm trồ phát ra từ tứ phía, lọt vào tai Cố Liễu. Cố gắng hết sức để mở ra hai mí mắt, Cố Liễu bàng hoàng nhìn hình ảnh trước mắt.

Cô đang bị trôi trên một chiếc ghế, là trung tâm giữa sân khấu rộng lớn, xung quanh kín ngùn ngụt người, ai nấy đều mặc trên mình những bộ âu phục xinh đẹp, lịch lãm. Tất cả họ đều phát ra khí chất cao quý đến bức người. Có điều, ai cũng đều đeo một chiếc mặt nạ, che đi nửa khuôn mặt.

Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra?

"Nào quý vị, như các vị đã thấy, vị cô nương này là cực phẩm, đại cực phẩm của chúng tôi. Bây giờ chúng ta hãy cùng ra giá nào. Giá khởi điểm là mười vạn."

"Năm mươi vạn."

"Sáu mươi vạn."

"Bảy mươi vạn."

"Một trăm vạn..."

"Hai trăm vạn..."

Từng mức giá cứ được nâng lên, trong khi Cố Liễu vẫn đang ngơ ngác chưa hiểu gì. Chẳng phải cô bị ô tô đâm? Chẳng phải cô đã chết? Chẳng phải cô đã nghe thấy giọng nói quen thuộc của Mạch Thần sao?

Vậy đây là gì? Hiện tại của cô lúc này là gì?

"Mười nghìn vạn."

Một câu nói khiến cho cả hội trường bỗng chốc im phăng phắc. Mọi người không hện mà cùng nhìn nhau sau đó hướng mắt về phía của giọng nói vừa phát ra kia.

Đó là một người đàn ông, hấn ta đeo chiếc mặt nạ che hết cả khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt dài hẹp sắc sảo như mắt ưng.

Toàn thân hấn tỏa ra lãnh khí, tựa hồ như một ông vua cao ngạo đầy quyền năng.

Mười nghìn vạn không phải là con số nhỏ. Nó có thể mua được cả một đất nước.

Rốt cuộc, người đàn ông này là ai?

"Mười nghìn vạn. Nào mọi người, đã có người đưa ra giá mười nghìn vạn, còn ai đưa ra giá cao hơn không?"

Vị MC đeo mặt nạ trên sân khấu sau một khắc thất thần thì nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: "Mười nghìn vạn lần thứ nhất."

"Mười nghìn vạn lần thứ hai."

"Mười nghìn vạn lần thứ ba."

"Vâng, cực phẩm của ngày hôm nay đã thuộc về quý ông."

Trong căn phòng rộng lớn được chiếu sáng bởi những chùm đèn neon xinh đẹp, không khí lạnh lẽo không cảm nhận được chút hơi người. Dường như căn phòng này đã lâu lắm không có người ở.

Cố Liễu bị trói hai tay lên đầu giường, toàn thân cô vẫn rã rời giống như cơ thể này không phải là của mình vậy.

Cô khó nhọc hít thở thật sâu.

Âm thanh nước chảy bên trong nhà tắm truyền ra khiến cho tim cô đập nhanh. Rốt cuộc người đàn ông bên trong nhà tắm kia là ai? Cho đến lúc này hấn vẫn luôn đeo mặt nạ, không để lộ khuôn mặt ra cho cô thấy, nhưng là cô có cảm giác thân quen lắm.

Còn nữa... đây là đâu?

Nơi này hoàn toàn xa lạ đối với cô? Cố Liễu đưa mắt nhìn ra cửa sổ sát đất, bên ngoài là bầu trời đêm, hôm nay mây đen thật nhiều, không có lấy một ngôi sao nào.

CÁCH..

Cánh cửa nhà tắm mở ra, tiếp theo đó là một đôi chân rắn chắc với màu da đồng khỏe khoắn. Hơi nước từ trên cơ thể hấn bốc lên khiến cho tầm nhìn của cô mờ đi.

Mắt cô mờ đi, tầm nhìn nhòe đi, khóe mắt cay nồng.

Cố Liễu mở lớn hai mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

"Mạ... Mạch Thần?"

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mê Hoặc

"Mạch... Mạch Thần?"

Giọng nói của Cố Liễu run rẩy, cô như không tin vào mắt mình, chết lặng nhìn người đàn ông trước mặt.

Không thể nào... Mạch Thần... Mạch Thần của cô vẫn còn sống. Không thể là giả được, bởi vì ngay cả vết sẹo dài ở cánh tay trái của anh vẫn còn đó. Càng không thể là mơ, bởi vì cảm giác này quá mức chân thực.

Động tác lau tóc của người đàn ông dừng lại. Khoé môi mỏng khẽ nhấp máy: "Mạch Thần?"

Hắn bước tới bên giường, ngồi xuống, ngón tay thon dài đưa tới nắm lấy chiếc cầm nhỏ nhắn của cô, siết nhẹ: "Nằm trên giường tôi mà còn có gan nhắc tới tên người đàn ông khác?"

Giọng nói hần từ tốn, trầm thấp, ấm áp và rất dễ nghe, thật sự là giọng nói quen thuộc mà ngay cả trong mơ cô cũng mong muốn được một lần nghe lại.

"Mạch Thần... Mạch Thần... đúng là anh rồi. Huhu... anh biết không em đã rất nhớ anh. Rất nhớ. Anh biết không em đã rất hối hận, hận chính bản thân mình đã hại anh... nhưng giờ không sao rồi..."

Không sao rồi.

Hoá ra ông trời vẫn thương cô, hoá ra anh vẫn ở đây đợi cô.

Ngón tay hắn siết mạnh hơn, gây ra cảm giác đau buốt.

Hắn nghiêng răng, gầm nhẹ: "Cố Liễu, cô nhớ cho kỹ, tôi là Sở Gia Minh. Là Sở Gia Minh mà cô ngày đêm muốn cầm dao đâm vào ngực trái tôi chứ không phải là Mạch Thần."

"Không. Không đâu. Em làm sao có thể muốn giết anh được." Cố Liễu lắc đầu cắt lức, nước mắt vì được cất giữ quá lâu mà đã tràn đầy liên tục trào bên khoé mắt.

Sở Gia Minh hất mạnh cầm cô ra xa như đang tránh đi một căn bệnh truyền nhiễm. Giọng nói của hắn mang theo thập phần chế giễu.

"Cố Liễu, cô giết chết em gái tôi, chỉ vì để trốn theo tên Mạch Thần kia sao? Hoá ra, cô lại có thể tàn nhẫn đến như vậy. Trốn chạy có vui không? Bỏ trốn ngay trước ngày thành hôn với tôi có vui không? Cố Liễu, tôi nói cho cô biết, trận đấu giá hôm nay chỉ là màn mở đầu cho chuỗi nhục nhã cùng cái giá mà cô đáng phải nhận. Tôi sẽ cho cô biết, cảm giác sống không bằng chết là như thế nào."

Một cơn gió đêm lành lạnh nhẹ luồn qua khe cửa sổ, thổi tung tấm rèm che mỏng manh mà bay vào bên trong.

Căn phòng rộng lớn chìm vào im lặng, mang theo không khí ám muội.

Sở Gia Minh đứng lên, chiếc khăn tắm quấn quanh hông hắn rơi xuống sàn nhà.

Trên thân thể to lớn cường tráng với cơ bắp cuộn cuộn như sóng, từng tác da thớ thịt chắc khoẻ cùng vùng bụng sáu múi để lộ, nước từng giọt lăn xuống làn da màu đồng bị phản chiếu bởi ánh đèn lấp lánh, mê người.

Trong làn nước mắt mờ hồ cô thấy được thân hình của người đàn ông mang bộ mặt giống hệt Sở Mạch Thần ngã xuống trên người mình.

"Không... anh tránh ra. Anh không phải Mạch Thần... huhu... tránh xa tôi ra..."

Cố Liễu quẫy đạp mặc dù cô biết khả năng thoát khỏi là vô vọng.

Khuôn mặt đang lắc đầu bị một bàn tay siết lấy cằm, sau đó môi cô bị môi hắn chiếm lấy. Đôi môi lạnh mang theo hơi thở nguy hiểm như dã thú bao trùm lấy đầu óc cô.

Hai tay cô vì bị trói nên khi gãy dựa trở nên đổ ứng, cổ tay hắn lên từng vết dây trói trắng xước đỏ như máu.

Lưỡi hắn cuồng bá cạy mở miệng cô, tay kia sờ soạn nơi đôi gò bồng đảo trước ngực, cách lớp vải mỏng mà xoa nắn, sau đó giật phẳng đi. Lốp lốp khuy áo liền đứt tung, chỉ nghe thấy tiếng lạch cạch rơi xuống nền nhà, trước ngực cô bị lạnh lẽo xâm lấn.

"U... ưm..." Cố Liễu cố sống cố chết ngậm chặt miệng.

Mạch Thần... dù không hiểu chuyện gì đang diễn ra nhưng cô tuyệt đối không thể làm điều có lỗi với Mạch Thần. Cô không thể!

"Đến lúc này mà vẫn còn nghĩ tới người đàn ông khác sao? Cố Liễu, cô thật sự không để tôi vào mắt rồi."

ROỆT...

Chiếc quần tam giác nơi giữa hai chân cô đột ngột bị xé rách, sau đó lại không báo trước hần lật chân váy của cô lên bụng.

Cố Liễu vẫn còn hoảng hốt chưa phân rõ thực hư liền mở lớn mắt.

Nơi đó của cô còn chưa chuẩn bị xong hắn đã đâm thẳng vào bên trong. Cảm giác đau rát khiến cho Cố Liễu há hốc miệng, ưỡn cong người.

"Á..."

Cố Liễu hét lớn một tiếng. Cảm giác căng đầy còn chưa kịp làm quen thì đã bị rút ra. Sự trống vắng lại nhanh chóng chen lấn bên trong thân thể cô.

"Cố Liễu. Cô không còn trong sạch? Loại phụ nữ như cô..." Nói nửa chừng, Sở Gia Minh ngưng lại, nắm tay hắt siết lấy cảm cô càng mạnh. Sức lực lớn đến nỗi cô tưởng như khuôn mặt mình bị hắt bóp vỡ vụn đến nơi. Nhưng không phải vậy, chỉ có cơn đau đến tận tâm nát tận đang dâng lên trong lồng ngực cô.

Không biết... cũng không hiểu là cảm giác gì, nhưng hiện tại trong đầu cô đang hiện lên rõ từng chút từng chút một.

Hóa ra...

Người đàn ông mang khuôn mặt của Mạch Thần này không phải là anh.

Hóa ra...

Cô đang ở trong một thân thể khác cũng có tên là Cố Liễu.

Hóa ra...

Cô đã lúc tưởng như sẽ chết vì bị ô tô đâm đó thì cô đã xuyên không tới tương lai.

Thế giới này không phải là thế kỉ hai mươi mốt cô đã gặp Mạch Thần, mà là thế kỉ hai mươi lăm. Là cô đã xuyên qua hơn bốn trăm năm để được gặp lại một người có khuôn mặt giống hệt anh.

"Không phải... không phải như vậy đâu..." Giọng nói của Cố Liễu yếu ớt, cô không hiểu vì sao dòng kí ức của thân xác này bỗng nhiên ủa về, nhưng cô chỉ muốn giải thích với người đàn ông trước mặt rằng, Cố Liễu của thế kỉ hai mươi lăm rất thật lòng yêu hắn. Là trước ngày thành hôn của hai người, cô ấy bị một kẻ giấu mặt bắt cóc và cưỡng bức. Vì thấy bản thân quá nhơ nhuốc, không còn xứng đáng với Sở Gia Minh nên cô ấy mới bỏ đi mà không lời từ biệt.

Cô ấy hoàn toàn...

"Á..." Lại thêm một lần đâm thẳng vào, Cố Liễu cắn chặt môi dưới đến bật máu.

Cảm giác đau thấu đến tận cùng, không phải chỉ là đau thể xác, mà là đau cả tâm trí.

Lồng ngực cô căng tràn, toàn thân cứng ngắc, Mạch Thần...

Cố Liễu nhắm mắt, hai dòng chất lỏng liên chảy dọc xuống, thấm ướt một gối. Em xin lỗi... em xin lỗi...

Ra vào liên tục. Căn phòng tràn ngập mùi vị kích tình ái muội, cử động của người đàn ông mạnh mẽ ra vào với tốc độ và tần suất nhanh như vũ bão khiến cô cô gái ở dưới thân khóc thét.

Đau đớn, nhục nhã, và cả sự có lỗi làm cho Cố Liễu chỉ muốn tan ra, cơ thể cô nóng ran như lửa đốt.

"Dạng chân ra."

Giọng nói của Sở Gia Minh từ trầm thấp, tràn đầy từ tính đã chuyển sang đục ngầu, hơi thở đã có chút trở nên gấp gáp.

Cố Liễu cắn chặt răng ngăn cho tiếng rên rỉ không thoát ra ngoài. Cô nhứ chặt hai hàng lông mày, lắc đầu trong làn nước mắt mờ đục.

Hai chân cô theo bản năng khép lại, nhưng bị bàn tay của Sở Gia Minh kéo ra hai bên.

"Sao? Chơi với người khác thì được còn khi ở dưới tôi thì giả vờ thanh cao?" Hắn nhếch mép cười, nụ cười lạnh lùng, khinh rẻ: "Loại phụ nữ như cô đúng là loại hèn hạ nhất, rác rưởi nhất."

Nói xong, hắn cầm một chân cô lên, vắt ngang hông mình. Dục vọng to lớn nóng bỏng của hắn đặt tại mặt huyết cô mà mạnh mẽ đi vào.

Cố Liễu ưỡn cao hông, như thể đang nghênh đón hắn, thật sự lại chỉ là cô không thể chứa được sự to lớn này nên phải theo nhịp điệu của hắn để giảm bớt sự đau đớn.

Sở Gia Minh cúi xuống, nghiêng răng gặm một tiếng, nhẹ nâng hông rồi lập tức dùng sức mà đâm xuống. Toàn thân Cố Liễu căng cứng, ngón tay cô nắm lại, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Chẳng biết là đã qua bao nhiêu lâu, cũng không rõ là đã trải qua như thế nào. Nhưng lúc Cố Liễu tỉnh dậy, cơ thể cô đau nhức rã rời. Khẽ cử động cánh tay, liền cảm nhận được từng đợt rã rời như thể tan chảy thành nước.

Ánh dương màu đỏ tím chiếu qua khung cửa sổ, hắt lên mặt cô, Cố Liễu cử động mi mắt, mở ra.

Nhìn xung quanh một lúc, cô nhận ra đây không phải là căn phòng tối qua.

Chẳng lẽ cô lại xuyên không sang một nơi khác sao?

Nhưng trí nhớ của Cố Liễu thế kỉ hai mươi lăm vẫn còn, vậy thì... đây là nơi nào?

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, một thân hình hơi mập mạp nhưng được trang điểm đậm và bộ váy đắt tiền cùng đôi giày cao gót nói cho Cố Liễu biết, người phụ nữ này là một nhân vật không nhỏ.

"Còn định nằm tới bao giờ hả?" Người phụ nữ kia trừng mắt nhìn Cố Liễu.

Vẫn còn chưa tin là bà ta đang nói chuyện với mình, Cố Liễu hơi nghi hoặc đưa mắt nhìn người phụ nữ đó: "Tô... tôi sao?"

"Chứ còn ai nữa? Cố Liễu, tôi nói cho cô biết. Tôi đã mua cô rồi. Nên muốn chuộc thân thì lo mà kiếm tiền đi."

"Chẳng phải... tôi quá có người đã trả giá..."

"Ấy da.... lại vẫn câu hỏi đó sao? Này Cố Liễu, trước khi đưa ra đấu giá tôi đã phổ biến rồi, đấu giá chỉ là để kiếm thêm thu nhập thôi, cô chỉ được lấy năm phần trăm cho mỗi lần đấu giá của mình, còn về công việc ở đây thì cô vẫn phải kiếm chứ. Hay cô định ở đây đến suốt đời?"

"Cái gì? Chỉ năm phần trăm? Cho dù... cho dù thế thì năm phần trăm của một tỷ vạn cũng là một con số quá lớn rồi... làm sao có thể không đủ..."

"Ấy dà Cố Liễu à, cô đang giả ngu đúng không? Tiền chuộc thân của cô mà chỉ có ngàn đấy? Cô quên là chính tay cô kí trong tờ giấy này sao?" Vừa nói, người phụ nữ vừa lục trong túi xách ra một tờ giấy, đi đến trước mặt Cố Liễu: "Nhìn cho rõ đi, là năm tỷ vạn, năm tỷ vạn đấy rõ chưa?"

Năm tỷ... vạn nhân dân tệ?

Làm sao có thể...

Làm sao có thể có con số đó? Làm sao cô có thể đáng giá như vậy? Làm sao... có thể trả nổi đây?

Đêm buong xuống, không khí lạnh lạnh mang theo âm u huyền bí của màu đen bao trùm khắp mọi góc ngách.

Tại trung tâm thành phố X, các cửa hàng lớn vẫn đang sáng đèn, trên đường những dòng xe nườm nượp cùng ánh đèn đường neon sáng rực, xua đuổi đi thứ gọi là 'ban đêm'.

Bên trong một hộp đêm có quy mô cực lớn và vô cùng nổi tiếng của thành phố X, hộp đêm có tên là Mê Hoặc.

Phải... nó là Mê Hoặc, là nơi thiêu đốt sự cuồng nhiệt và cuốn những kẻ quyền thế chìm sâu vào mê loạn.

Trên sân khấu hình chữ T, một cô gái có vóc dáng cao gầy, mặc một bộ váy bó sát, lộ ra từng đường cong thân thể, khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm tinh tế. Váy ngắn đến hông, ôm sát lấy ba vòng cơ thể. Bộ váy màu đen càng tôn lên làn da trắng ngà của cô.

Cố Liễu đứng trên sân khấu, dưới chân cô là đôi giày cao gót đồng màu với trang phục trên người. Cô đứng đó như một kẻ ngốc, đưa mắt nhìn xung quanh.

bên dưới khán đài là hàng hà vô số người, bọn họ ăn mặc thanh lịch, quý phái, nhưng những ánh mắt đau đáu đang nhìn chằm chằm vào đôi chân dài miên man của cô khiến cho Cố Liễu cảm giác được sự nhục nhã dâng trào.

Đây là bán thân. Là bán thân để mua vui.

Bàn tay Cố Liễu run run, siết chặt. Lòng bàn tay đã ướt mồ hôi từ khi nào.

"Làm cái gì đấy? Sao lại mang ma-nơ-canh ra đây làm gì thế?"

"Định đứng tới bao giờ hả?"

"Sao không nhảy? Nhảy đi chứ?"

Bên dưới khán đài lao xao, sau đó càng lúc càng ồn ào. Cố Liễu cắn răng, cúi mặt xuống nhìn mũi giày.

Cô không thể... cô không thể. Mạch Thần... hãy nói cho em biết, em phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Múa Cột

Mạch Thần... làm ơn hãy nói cho em biết em phải làm như thế nào bây giờ?

CHOANG! Một chiếc ly thủy tinh ném lên sân khấu, vỡ vụn thành từng mảnh dưới chân của Cố Liễu. Cô gật mình nâng mắt lên, muốn nhìn về phía mà chiếc ly vừa bay qua, nhưng bên dưới vẫn chỉ có một mảnh khảnh bị cùng giễu cợt được bao trùm bởi thứ ánh sáng bảy màu nhấp nháy loạn xạ.

Giọng nói của người phụ nữ khi này lại văng vẳng đâu đó trong đầu óc cô: Cố Liễu, chắc cô không muốn lặp lại việc bị bỏ đói chứ? Nên nhớ ở Mê Hoặc này chỉ cần một ngày không làm việc thì một ngày nhịn đói. Chẳng lẽ cô quên cái khoảng thời gian bị bỏ đói một tuần liền đến kiệt sức mà ngất đi sao?

Bỗng dưng một cảm giác ớn lạnh tràn ngập, không phải là cảm giác của cô, mà là của thân xác này.

Như một cơn sóng đột nhiên trào dâng đến rợn gáy. Sợ hãi..

Phải! Cảm giác này chính là sự sợ hãi của thân xác cô đang mang.

Tiếng nhạc dance vẫn xập xình bên tai, Cố Liễu thu mình, cánh tay như có như không tự động đưa ra nắm lấy thanh thủy tinh phát sáng dựng đứng ngay bên cạnh, hít một hơi thật sâu, Mạch Thần, hãy cho em sức mạnh. Nếu như đây là số phận, thì em sẽ không ngại vì bản thân mà bẻ cong nó một chút.

Dù sao thì em cũng phải gặp anh một lần nữa, gặp lại con người đó. Cho dù chỉ là khuôn mặt, chỉ là thân thể...

Cố Liễu cúi đầu, mái tóc đen dài bóng mượt liền theo đà mà rũ xuống, che đi một nửa khuôn mặt, cô nhắm mắt, cánh tay đưa về phía trước, ngón trỏ dơ ra biểu thị sự im lặng.

Cả khán đài bên dưới đang ồn ào như bị thôi miên, lập tức im bất. Toàn bộ ánh mắt hướng về tâm điểm duy nhất chính là cô gái đứng giữa sân khấu hình chữ T.

Cô hạ tay xuống, lấy ống thủy tinh làm điểm tựa, xoay người một vòng.

Ánh đèn bỗng vụt tắt, chỉ còn lại một luồng ánh sáng lung linh chiếu lên người cô gái đang uốn lượn như rắn.

"Rào rào rào" tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên cuồng nhiệt, kèm theo đó là cả tiếng cười cợt nhả, tiếng huýt sáo khiêu khích.

Thân thể Cố Liễu mềm mại uyển chuyển, cô đứng dạng hai chân quá vai, cúi gập người xuống rồi lại nhanh như chớp đứng thẳng dậy, mái tóc mềm mượt vì những hành động nhanh chóng của cô mà bay loạn, ánh mắt cô mơ màng mang theo sương mù càng tạo nên thập phần quyến rũ. Cánh môi căng mọng được tô son kỹ càng hơi mở ra, nhấp nháy một cái, phóng ra một nụ hôn gió xuống bên dưới.

Cả khán đài "ồ" rộ lên như ngừng thở.

Cố Liễu dựa lưng vào ống tuýp phía sau, cánh tay nắm lấy ống tuýp ở trên cao, đôi chân dài miên man quấn lấy ống tuýp, trượt từ lên xuống, sau đó lại quay mặt vào bên trong, cặp mông căng tròn hướng về phía khán đài. Cô buông tay khỏi ống tuýp, trên đôi giày cao mười ba phân bước từng bước uyển chuyển, cặp mông cũng theo từng nhịp chân mà lắc lư như mời gọi.

Phụt một tiếng. Ánh sáng trung tâm tắt đi, toàn bộ không gian ngập trong bóng tối. Lúc sáng đèn thì bóng dáng của bóng liễu nóng bỏng trên sân khấu đã không còn nữa.

Cả khán đài xôn xao, đây lần đầu tiên bọn họ được chiêm ngưỡng một màn vũ đạo đầy mãn nhãn như vậy. Cũng là từ đây, cái tên Cố Liễu được gắn liền với hai chữ "vũ nữ" - là vũ nữ số một của Mê Hoặc, độ nổi tiếng lớn đến mức người người ganh đua, kẻ kẻ tranh giành.

Nhưng đó cũng chỉ là chuyện của sau này, còn bây giờ thì cô vẫn đang phải đối mặt với những khổ kiếp của kẻ thế thân.

Từ trên tầng hai phía đối diện với khán đài, trong một căn phòng tối có tháp thoáng bóng người. Qua ô cửa kính sát đất, một ngón tay khẽ hé mở tấm màn che tối màu.

Đôi mắt ưng dài hẹp sắc bén vẫn chăm chú nhìn vào phần sân khấu nơi mà Cố Liễu vừa nhảy. Bàn tay người đàn ông cầm ly rượu vang đỏ thắm như màu máu, hẳn giữa cổ uống cạn một hơi.

Mắt ưng khép hờ mang theo nguy hiểm.

"Có chuyện đó sao?"

"Vâng thưa ông chủ. Cô ta sau đêm hôm đó liền giống như một người khác vậy, tựa hồ như không nhớ rõ về một số việc." Người phụ nữ có dáng người hơi mập mạp cười rộ, khuôn mặt được trang điểm đậm nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt.

"Tôi hiểu rồi. Bà ra ngoài đi." Giọng nói rất dễ nghe, trầm thấp của người đàn ông phát ra mang theo một chút lãnh khốc.

"Vâng."

Người phụ nữ có chút chần chừ rồi quay người đi ra. Để lại trong căn phòng một mình hần đứng nguyên vị ở chỗ cũ.

Ánh sáng yếu ớt chiếu rọi qua kẽ hở của tấm màn che, soi lên mặt hần, hiện rõ từng nét tà mị đầy cảm hận.

"Rắc" tiếng ly thủy tinh trong tay hần vỡ vụn. Máu đỏ tươi từ những mảnh thủy tinh cắm sâu vào lòng bàn tay bắt đầu rỉ ra, tanh nồng.

Hần nghiêng răng, nói bằng giọng mũi: "Cho dù cô biến thành cái gì cũng đừng mong thoát khỏi tay tôi."

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cuồng Vọng

Róc rách...

Tiếng nước chảy xuống nền nhà, hơi nóng bốc lên nhàn nhạt trong không khí.

Cố Liễu vận vòi nước, để cho nước dội lên người. Cô cảm thấy mình thật dơ bẩn, bẩn đến buồn nôn.

Cô mở mắt ra, nhìn xung quanh. Đây là một căn phòng lớn, ngay cả phòng tắm cũng cực kỳ sang trọng. Bên cạnh cửa sổ có trồng một cây xương rồng nhỏ, gai của nó dài, tua tua ra xung quanh, trên đỉnh đầu có một nụ hoa màu đỏ tươi sắp nở. Làn khói nóng của nước bốc lên, lồng vào che mờ đi màu hoa, nhạt nhòa.

Bồn tắm cao cấp, trên thành bồn tắm được trạm khảm bằng ngọc bích, dưới ánh đèn neon phát ra ánh sáng xinh đẹp, nhìn qua làn hơi nước mờ ảo giống như tiên cảnh.

Nhưng là tiên cảnh này thật sự khiến người khác ón lạnh khi mà được đánh đổi bằng lòng tự trọng.

Cố Liễu cởi quần áo, quần áo vì ướt nước nên dính dính vào da thịt, rơi trên sàn nhà tắm. Cô bước tới bồn tắm, nhìn dòng nước đang bốc khói mà bước chân vào. Nước rất ấm, không quá nóng, lại lành lạnh mang lại cảm giác rất dễ chịu, nhưng hiện tại, lòng cô không cảm nhận được điều đó. Hiện tại, trong cô chỉ thấm đẫm một mảnh buốt lạnh và nhục nhã.

Cô không biết rằng, phía sau lưng mình, nơi cánh cửa nhà tắm, có một đôi mắt đục ngầu đang nhìn cô chăm chăm.

Người đó còn là ai?

Đôi con ngươi đen thẫm nhìn về phía Cố Liễu, toàn thân toát ra bức bách, chính là thân thể cô nuốt nà như vậy đang bức hần muốn điên lên, hạ bộ dường như đã có phản ứng.

Hần tự nhủ với mình rằng chỉ đến để xem cô như thế nào, để nhục nhã cô như thế nào. Vậy mà lại có phản ứng, cô thật là loại đàn bà dễ thỏa mãn dục vọng của đàn ông mà.

Hần nhìn lên cổ cô, chiếc cổ trắng ngần, nước từng giọt lăn xuống, vùng gáy cổ trắng đến chói mắt. Cố Liễu đưa lưng về phía hần, mặt hần chỉ nhìn thấy được vùng lưng tuyết trắng, làn da đều màu, trắng sáng, từng tác da thịt trên người đều nổi nà mịn màng, hàm chứa phong tình vô tận.

Nơi nào đó của hần đã phát trường, đội quần lên cao.

Hần cúi đi thất lưng, tiếng lạch cạch vang lên, nhưng dường như đầu óc của Cố Liễu đang lơ lửng ở một nơi nào đó nên không nghe thấy được, cô vẫn ngồi yên như thế, tựa hồ bất động.

Hô hấp của hần dồn dập, yết hầu nóng cháy, một lần lại một lần nuốt nước miếng, ánh mắt gắt gao nhìn thân thể cô, như thể chỉ cần bỏ lỡ một giây thôi cũng là một tổn thất.

Cố Liễu ngược mắt nhìn lên trần nhà, đôi ngực nằm trong nước, lộ rõ đường cong của hai ngọn núi, làn nước trong bồn tắm đang yên tĩnh bỗng động, một giọt nước mắt của cô rơi xuống.

"Sở Mạch Thần, xin lỗi. Em xin lỗi... em không xứng đáng với anh... em không còn trong trắng nữa rồi..."

Mạch Thần của cô từng nói cô là một thiên thần. Vì thế cô luôn muốn là một thiên thần trong mắt anh. Mãi mãi!

Thế nhưng anh còn chưa kịp cầu hôn cô thì đã đi xa như thế. Lần đầu của cô muốn trao cho anh, cô liền bị người khác cướp đi như vậy.

"Sở. Gia. Minh." Cố Liễu từng chữ, như đang cố kiềm nén cảm xúc mà ngưng lại.

Hắn ta xấu xa, nhưng hắn ta lại mang khuôn mặt của anh.

Mạch Thần, em phải làm sao bây giờ? Em phải làm sao bây giờ?

Mặc dù anh đã nói "dù cho đại dương cạn nước, sa mạc hết cát, thì anh vẫn sẽ yêu em đời đời kiếp kiếp. Dù cho kiếp này anh chết đi, dù cho kiếp này anh không còn trên đời này nữa, thì ở kiếp sau, anh cũng sẽ tìm đến em, và yêu em bằng cả sinh mệnh của mình."

Em đã tin điều đó, nhưng Sở Gia Minh không phải là anh.

"Mạch Thần? Cô vẫn có tâm trạng nhớ đến người đàn ông của mình sao?" Giọng nói thâm trầm lạnh lẽo như từ dưới mười tám tầng địa ngục bỗng dưng phát ra. Cố Liễu giật mình xoay người, toàn bộ cơ thể của cô lập tức không chút phòng bị mà phơi bày trước mắt hắn.

Hai má hồng tươi, chiếc cổ thon dài trắng nõn, xương quai xanh tinh tế, tất cả đều được thu vào trong đáy mắt hắn.

Thế nhưng lúc này Sở Gia Minh không còn sự ham muốn ban nãy mà thay vào đó là một luồng khí lạnh đến run người. Sở Gia Minh bước tới, túm lấy cổ tay cô, một tay bóp chặt lấy cổ cô, nghiêng răng nói: "Loại đàn bà lăng loạn như cô, thật khiến tôi ghê tởm."

Cố Liễu bất ngờ mà há miệng, cổ bị tay hắn bóp chặt đến không thể thở nổi, mặt cô trở nên đỏ gay, hai mắt hiện lên ướt át, bắt đầu ho khan.

Đến khi tưởng chừng như cô sắp chết vì ngạt thở thì hắn mới buông tay ra, ép cô đi vào tường, nắm lấy hai cổ tay cô đặt trên đỉnh đầu.

"Khụ... khụ..." Cố Liễu ho khục, sắc mặt khó coi, trong đáy mắt hiện lên sự hãi nhiên người đàn ông trước mặt.

"Sao? Ánh mắt đó là đang mời gọi tôi?"

Cố Liễu há miệng, cảm giác không thể nói nên lời ào ào xuất hiện, khóe mắt cô lại bắt đầu nóng lên.

Mạch Thần... Mạch Thần... Khuôn mặt này thật sự là anh. Nhưng tại sao lại đối xử với em thế này?

"Miệng nói muốn để dành lần đầu tiên cho tôi, vậy mà trước này cười lại bỏ trốn với người đàn ông khác. Cô tốt lắm, còn cả gan dám động đến tính mạng của người nhà Sở gia."

Ngay cả kiếp này cô cũng nói câu đó với anh. Chỉ tiếc cô vẫn là cô, còn anh không phải là anh nữa rồi.

"Á...." Cố Liễu ngẩng cao đầu, hét lớn một tiếng.

"Sao vậy? Mới một ngón tay mà đã thoải mái đến vậy sao?" Sở Gia Minh nhìn cô, khóe môi cong lên cười lạnh. "Được, vậy thì tôi sẽ thỏa mãn cô... bằng sự vĩ đại của mình."

Cố Liễu theo bản năng vội vàng lùi về phía sau lại lập tức bị một bàn tay ôm ngang eo kéo về, hạ bộ không được che chắn của cô va mạnh vào đũng quần đang trương lên của hắn. Cảm nhận được sự cứng rắn đang cọ xát nơi tư mật khiến thân thể cô nổi lên một trận nóng bừng.

Hắn cúi người bế xốc cô lên, sau đó bước ra bên ngoài ném mạnh cô lên giường.

Toàn thân Cố Liễu không có lấy chút che đậy nào, liền chie có thể tự lừa mình dối người lấy tay che đi đôi bông đào phía trước và khép hai chân lại. Nhưng bộ dạng nửa kín nửa hở này của cô càng khiến cho hỏa dục của hắn thêm tăng cao mà vật phía dưới thân đã trương đến muốn đội quần chui ra ngoài rồi.

Không hiểu từ đâu, cũng không rõ lý do là vì cái gì mà hắn lại có phản ứng với cô, nhưng Sở Gia Minh tự nói với bản thân, rằng hắn chỉ là phát tiết. Đây chỉ là một sinh lý tự nhiên của đàn ông khi nhìn thấy thân thể phụ nữ.

Cố Liễu vì bị ánh mắt chăm chăm của Sở Gia Minh nhìn vào mà từng lỗ chân lông đều trở nên khô nóng, tựa như có thể thiêu đốt cô, máu trong người bỗng dưng sôi trào. Từ vùng bụng dưới, chảy dọc xuống một luồng khí nóng.

Sở Gia Minh nhìn thấy bộ dạng này của cô, lại liếc mắt xuống nơi giữa hai chân, thấy được một vùng đệm đã ướt nước liền nhếch miệng: "Mới thế mà đã có cảm giác sao? Muốn bị nhục nhã rồi?"

Cố Liễu bán loạn, nhưng đầu óc cô cần bình tĩnh để xử lý tình cảnh. Cô biết dù gì bản thân mình cũng không thể thoát khỏi tay hắn: "Tôi có thể nhận nhục nhã của anh. Nhưng có điều kiện!"

Chương 5: Mê Lạc (1)

"Cô nghĩ cô có tư cách đề đưa ra điều kiện với tôi?" Sở Gia Minh nhếch môi khinh bỉ.

"Anh..." Cố Liễu không nói được gì, đành im lặng, cắn môi thật mạnh đến muốn bật máu, bàn tay siết chặt lấy ga trải giường.

Đúng là ở thế giới này, không có tiền không có quyền thì chả bằng rác rưởi. Trong khi đó, hắn là kẻ đứng trên vạn người - Sở Gia Minh của Sở gia.

Còn cô, chỉ là một người phụ nữ nghèo mạt đến mức bán đi chính mình để tìm miếng cơm.

Miệng cô bị bóp mạnh: "Cô là của tôi, thân thể này của cô thuộc về tôi. Nếu tôi chưa cho phép mà cô dám làm tổn thương nó thì đừng trách tôi khiến cô sống không bằng chết."

Dứt lời, Sở Gia Minh cúi đầu, găm cắn lấy cánh môi đã đỏ lên vì nhiễm máu, lưỡi hắn mút mạnh lưỡi cô như muốn nuốt trọn luôn vào, hút hết từng vị ngọt trong khoang miệng nhỏ nhắn.

Cố Liễu bị hôn đến hoa mắt chóng mặt, đầu cô ong ong lên, miệng cô chỉ có thể phát ra những tiếng "um a" đầy ám muội.

Hắn đột nhiên dừng lại, đưa ánh mắt mê luyến nhìn cô. Không hiểu tại sao nhưng khi nãy thống hận cô bao nhiêu thì bây giờ đây hắn lại xuất hiện một cảm giác lạ lẫm bấy nhiêu. Cảm giác này là lần đầu tiên hắn cảm nhận được, tựa hồ là yêu, là đau khổ, yêu đến sâu sắc, đau khổ đến tột cùng.

Sở Gia Minh nhíu chặt hai hàng lông mày để không chế đi cơn đau đầu vừa xẹt qua. Thật lạ, trong khoảnh khắc kia hắn lại tưởng tượng rằng tên của mình là Sở Mạch Thần chứ không phải là Sở Gia Minh.

Hắn điên rồi. Nhất định là điên rồi.

Sở Gia Minh điên cuồng hét mạnh cô lên trên, sau đó dùng lực tách hai chân của cô ra, tiểu hoa huyết hồng phấn liền bày ra trước mắt: "Thật nhỏ, như vậy thì làm sao mà chứa nổi tôi đây? Lần này mà đi vào, tôi chắc chắn sẽ đem tiểu huyết của cô chọc đến khi chảy máu mới thôi."

Cố Liễu cười gượng: "Anh nói rất hay. Chỉ mong sao anh có thể làm được như vậy."

Nếu đã không thể thương lượng, thì nhất quyết cô phải giữ được chút tôn nghiêm giả vờ cuối cùng còn sót lại.

Sở Gia Minh nheo mắt, ý cô là hắn chỉ có thể nói chứ không thể làm?

"Vậy thì tôi đành chiều ý cô rồi. Ai ngờ được một thiên kim như ngọc lại có thể có đòi hỏi dâm dục đến như vậy?" Hắn vỗ vỗ mông của cô, giọng nói âm trầm như đe dọa: "Còn cả tiểu cục phía sau của cô nữa, lúc bị đâm xuyên vào, nhất định là rất mê người."

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt cô trắng bệch, toàn thân căng thẳng: "Ha... haha... Tôi nghĩ là nó không đẹp đâu..." "Đẹp hay không thì thử mới biết được." Hắn cười, bàn tay xoa nắn mặt huyết mềm mại của cô một cái, đêm nay hắn nhất định phải khiến cô thông khổ mà kêu rên, hắn cảm lấy chiếc gối đầu giường, cầm lấy hai cổ tay cô nhấc cả người phía trên của cô lên, đặt chiếc gối xuống rồi buông hai tay ra. Lưng cô nghiêng nhiên nằm trên gối, lưng cong lên, bộ ngực cũng vì thế mà ưỡn cao.

Tình trạng này làm cho đôi ngực của cô càng thêm phơi bày trước mắt hắn. Đôi mầu đen của Sở Gia Minh sắc trầm, hơi thở cũng đã trở nên có chút gấp gáp.

Hắn vươn tay một cái, vuốt ve lấy đôi nhũ đang nhô cao: "Bộ dạng này là sao đây? Nhô ra dài thế này là để câu dẫn đàn ông sao? Đúng là tôi cũng không chịu được mà muốn chọc hư cô luôn rồi."

Cố Liễu bị đụng chạm da thịt mẫn cảm, chỉ có thể "ừ" nhẹ một tiếng như đáp trả, gò má đã ửng lên hai mảnh hồng nhuận.

Sở Gia Minh dùng lực càng lúc càng mạnh, bóp đôi gò bông đào trắng nõn nà đến đỏ ửng và biến dạng, ngón tay gầy nhẹ hai đầu ngực đã nhô lên, không ngừng chà đạp đôi nhũ hoa: "Cô nói xem, liệu đôi ngực này có thể khiến cô đến cao trào không?"

Cố Liễu cắn chặt răng, lắc đầu mạnh. Trong đầu cô hiện giờ đang nóng cháy, toàn thân đang nóng cháy.

"Lắc đầu là sao? Hay là tiểu huyết phía dưới ngửa ngáy khiến cô khó chịu?"

Sắc mặt của Cố Liễu càng ngày càng đỏ, hơi thở hỗn loạn, miệng tràn ra tiếng rên rỉ không tự chủ được. Âm thanh rên rỉ mềm mại như tiếng mèo khóc.

Thật sự là hắn nói đúng, bên dưới cô đã tràn ra dịch thủy, trở nên ngứa ngáy, nóng rát, nhưng là cô không hề muốn. Cô không hề muốn, đây chỉ là sinh lý bình thường của một con người.

"Dạng rộng chân ra."

Câu nói kia rõ ràng là mệnh lệnh, mặt của Cố Liễu đỏ ửng như rì máu, còn chưa kịp khép hai chân đã bị tách rộng thật rộng ra hai bên.

"A...." Cố Liễu cắn chặt răng, ngón tay lấn ngón chân đều co quắp lại: "Đừng... Không cần...á...ư..."

Đại nhục bông của Sở Gia Minh không báo trước đã chìm chìm bên trong cô, chôn mình vào trong đó.

"A... chặt quá..." Chặt như thể muốn nuốt trọn cả hắn vào luôn vậy... a..

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mê Lạc (2)

Vật thô to bị hoa tâm nuốt lấy, bó chặt lại, toàn bộ tiểu huyết bị mở rộng ra hết mức như cái miệng đang há lớn để mút que kem thật lớn đến khít rịt. Hắn khẽ động thân dưới, lập tức cô không thể chịu nổi mà hai tay chống lên vùng bụng rắn chắc của Sở Gia Minh theo bản năng.

Hắn rút ra, sau đó nhấp lên xuống khiến cho tiểu huyết đã chảy ra rất nhiều dịch thủy phát ra tiếp "ôm ọp ồm ọp"...

"Á...lớn... quá...á.. ưm..."

Bên dưới của cô khít khao chặt chẽ, bên trong mị nhục lại mềm mại như bông vải, cũng đồng thời rất co bóp, cái miệng nhỏ bên dưới rất có quy luật một lần lại một lần há rộng hết mức để cắn nuốt lấy nhục thịt thô to. Hai bên cánh hoa cũng ôm sát lấy thân gầy thịt, tiểu huyết của cô thật sự là mang đến khoái cảm vô tận.

Lúc này trong đầu của Sở Gia Minh không còn gì khác ngoài việc thỏa mãn dục vọng, hắn hận tiểu huyết của cô quá nhỏ nên ra vào khó khăn, không thể nuốt hết được toàn bộ nhục thịt của hắn, chẳng lẽ lần nào đâm vào cũng đều phải dư thừa một đoạn bên ngoài như vậy sao?

Một tay hắn giữ chặt chân cô đặt lên vai, eo lui động liên tục, hắn như kỵ sĩ cưỡi ngựa lao nhanh rong ruổi trong thân thể cô.

"A... Huhu... Lớn quá... cầu xin anh... A... không được..." Cố Liễu khóc lóc, lúc này dù cô cứng rắn nhưng hiện tại là phản xạ tự nhiên của con người. Cô không thể chịu đựng được nữa rồi. Đầu óc cô ong ong, hai tai ù lên. Toàn thân bần rần vô lực.

"Không được? Không làm cô thỏa mãn được sao? Chắc..."

"Hu... a... ưm..." Cố Liễu lắc đầu cắt lự, cô không dám há miệng vì sợ bản thân mình lại phát ra những âm thanh đáng耻 báng kia.

Cô càng ra sức vặn vẹo thân hình, thất lưng của hắn lại càng dẻo dai, cứ như vậy mà dùng lực đóng đưa thật mạnh làm cho người nhìn vào nảy sinh một cảm giác lo sợ rằng hắn có khi nào vô ý mà làm gãy thất lưng cô luôn hay không?

Mái tóc của Cố Liễu đen nhánh, đối nghịch hoàn toàn với màu da, rũ rượi càng làm thêm rung động lòng người.

Đại nhục bông của Sở Gia Minh càng lúc càng trở nên to ra ngay cả khi vẫn còn ở bên trong cô, đại quy đầu tách ra hai bên cánh hoa mà khai phá bên trong mị nhục, đâm vào nơi sâu nhất bên trong Cố Liễu: "Thật chặt, đâm rất sướng, nơi này của cô đúng là để thỏa mãn dục vọng của đàn ông mà thôi."

Hoa tâm vô cùng mềm mại, bị đại quy đầu ma xát miệt mài, hoa huyết run rẩy, bên trong căng cứng đến khần trương, lại không tự chủ mà chảy xuống một cổ hoa dịch: "A... Đừng... đừng... xin anh đừng đâm vào tử cung..."

"Ồ... hóa ra là Cô tiểu thư muốn tôi đâm sâu vào tận trong tử cung? Thật hết cách..."

Vừa dứt lời, hắn đỡ lấy thất lưng của cô để cố định, sau đó dùng sức hướng đến đỉnh hoa tâm, mị nhục cắn chặt cũng không thể ngăn cản được sự cứng rắn của đại nhục bông đang cố sức đâm phá vào hoa tâm của cô, hắn không có một chút gì gọi là nhẹ nhàng mà như một con hổ đói tìm được mồi, chỉ biết ra sức mà đâm chọc để thỏa mãn bản thân.

Lúc này, hoa tâm mềm mại như cái miệng nhỏ, hết lần này tới lần khác mút lấy đại quy đầu, Sở Gia Minh cắn răng gầm nhẹ một tiếng, không ngừng rút ra đâm vào, miệng nhỏ non mềm tinh tế từ từ bị mở rộng đến mức có thể bóp chặt đến gần cạn.

"Xin anh... hu...á... xin...á... đừng...ư...sâu quá... rồi...ư..."

Nhưng cô càng nói không thể thì hần lại càng cuồng mãnh như thú. Cổ Liễu lắc lắc thân thể cố rướn người lên trên để chạy trốn, Sở Gia Minh lại giữ chặt lấy thắt lưng của cô mà đè ép xuống, để cô cảm nhận được rõ ràng thứ nóng bỏng của đàn ông đang từng tắc công chiếm tử cung của mình. Hần vẫn liên tục đội lên thành tử cung, lúc này tiểu huyết của cô đã hoàn toàn nuốt chửng cây gậy của hần vào bên trong, xương mu hai người va chạm dính sát nhau tạo thành một bản trùng khớp.

"Thế nào? Lúc nãy lớn lối như vậy mà sao giờ biết sợ rồi? Hử?" Sở Gia Minh nheo mắt phượng, lãnh khí toát ra bức người khiến cho Cổ Liễu rùng mình một cái.

Cổ Liễu cắn cắn môi. Toàn thân như bị điện giật.

Sở Gia Minh lại đụng đụng quy đầu vào thành tử cung, hưởng thụ tiểu huyết mất hồn của cô, hần đưa mắt nhìn xuống Cổ Liễu, bây giờ cô đang lạc trong mê loạn, về mặt hàm chưa xuân tình mê người.

Mồ hôi theo trán chảy xuống gò má hần, roi xuống yết hầu, khoái cảm càng để lâu càng tích tụ nhiều. Hô hấp của hần trở nên hỗn loạn, đục ngầu, khuôn mặt đỏ gay. Không biết vì sao mà nhìn Cổ Liễu như vậy, lại nghĩ tới lúc cô nằm dưới thân của người đàn ông tên là Sở Mạch Thần kia thì hần lại xuất hiện một loại cảm giác chán ghét. Chán ghét đến mức muốn bóp chết cô.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Trễ Hai Phút

Cổ Liễu mị nhãn như tơ, cắn răng gồng mình, nhưng toàn thân vô lực. Cô liếc mắt qua người đàn ông phía trên mình, vẻ mặt hần bình tĩnh, tựa hồ như đang cười ngửa xem hoa.

Đang như thế này mà hần tỏ ra dừng dừng như vậy? Thật sự hần xem thân thể cô chỉ là một cái máy để phát tiết đơn thuần? Dù gì thân thể này cũng từng là của vợ tương lai của hần. Chẳng lẽ hần không có chút tình cảm nào sao? Nếu đã vậy sao còn truy cùng giết tận cô, ép buộc cô nhục nhã ở nơi này?

Tiểu huyết thất chặt lại, lớp lớp nhục thịt mềm mại liền cắn nuốt lấy đại nhục bông, cảm giác được cơn thịt trướng đại căng tràn khít chặt tiểu huyết, càng ngày lại càng lớn thêm và cứng rắn khiến cho Cổ Liễu sợ hãi mà há miệng rên rỉ: "A... um... đừng nữa... tôi xin anh... đừng đi vào nữa..."

Cô là đang quyến rũ hần đúng không? Thật là dơ bẩn!

Hần quả thật bị tiếng rên của cô quyến rũ, dùng tay ghì chặt vai cô xuống, thẳng theo vùng bụng dưới mà đâm vào thật mạnh.

"Á... Á...Không...ư ư.... hư mất...aaa...sẽ hư mất..."

"Cô hao tâm tổn khí để quyến rũ tôi như vậy, chẳng phải là để tôi đâm chết cô hay sao?"

Sở Gia Minh nhìn chằm chằm vào chỗ hai người đang giao hợp, cơn thịt vĩ đại đã làm cho cửa huyết non nặn căng đến trắng bệch, giống như chỉ cần dùng một chút lực mà đi vào thêm một cái nữa là cái lỗ nhỏ kia sẽ nát tan, xung quanh viên huyết đã sưng đỏ đến thâm mỵ.

Trong lòng hần đột nhiên dâng lên một loại cảm xúc muốn làm nhục, con người của hần bỗng chốc lâm vào âm u trầm đục, sau đó lại đột nhiên hung hăng đâm rút mãnh liệt, mỗi lần đều như đem cơn thịt quất mạnh vào cửa huyết. Một lần lại một lần xuyên phá tầng tầng lớp lớp mị nhục, thông qua âm huyết, đụng vào tận tử cung. Hần biết người phụ nữ nằm ở dưới thân đã sắp không thể chịu nổi nữa mà đi tới cao trào, nhưng hần vẫn cố tình đâm xuyên với tần số vũ bão, hần vẫn còn chưa đủ, cảm đến khi chân cô gãy đập, nước mắt chảy ròng cầu xin: "A...A... Hu... Xin anh...Aa.... Van xin anh...hur....Tha cho tôi... Á...."

Cổ Liễu nắm chặt tấm ga trải giường, nước mắt chảy dọc xuống gương mặt xinh đẹp, khoái cảm này cô không thể chịu nổi, nó quá sức chịu đựng của cô rồi. Nổ tung mất. Cả người cô sẽ nổ tung lên mất.

Cuối cùng, Cổ Liễu rùng mình một cái, đi tới cao trào, mà ở cửa tiểu huyết, một cổ dịch trắng cũng phun trào ra, chảy xuống nệm giường trắng tinh. Sau đó cô liền bất tỉnh nhân sự, không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết lúc cô mở mắt đã là chiều tối của ngày hôm sau, trên người cô đã được trang điểm và mặc lên bộ váy dạ hội màu xanh lục sang trọng.

Kiểu áo hở lưng, lộ ra tấm lưng trần mịn màng tinh tế. Cô ngồi dậy, dựa lưng vào đầu giường rồi khẽ cắn răng cảm nhận cơn đau nhức mà khó hiểu nhói này. Giờ này vẫn chưa tới giờ làm việc buổi tối. Sao lại...

"Còn ở đó làm gì?"

Một giọng nói vang lên sau lưng. Lại là người phụ nữ hơi thấp, mập mập với lối trang điểm đậm đỏ. Cổ Liễu quay đầu nhìn bà ta, vẻ mặt mang theo hoảng hốt nhưng lại cố giữ cho mình bình tĩnh nhất có thể: "Tôi... má Triệu, tôi hôm nay phải làm gì?"

Một người lẩn lộn với đời, đã trở thành cáo tinh như Triệu Tâm sao lại có thể không nhìn ra được sự hoảng hốt của cô, bà ta chỉ nhếch mép cười một cái, sau đó lại trưng ra bộ mặt muốn lấy lòng nói: "Cố Liễu à, ta nói cô đúng là phước tu được từ kiếp trước mà. Ấy da... Bộ váy này là chính tay Sở thiếu sai người mang tới cho cô đấy. Riêng điều này đã là ước mơ không dám nghĩ tới của mọi cô gái trên thế giới này rồi, vậy mà chính Sở thiếu đã nói tới nay sẽ mang cô theo đấy."

Triệu Tâm là bà chủ của Mê Hoặc, là người phụ nữ lắm chiêu nhiều trò. Trong trí nhớ có được của Cố Liễu thế kỷ hai mươi lăm thì cô đã từng bị bà ta bỏ đói một tuần liền vì không chịu "làm việc". Vừa đói vừa phải làm những công việc nặng nhọc trong kho hàng của Mê Hoặc khiến cô kiệt sức.

Nếu ai chưa trải qua thì không thể biết được, khoảng thời gian đó cô đã suy nhược đến mức nào. Có thể có người sẽ nói "sao không giữ mình đến chết?" hay là "nếu không muốn thì cứ nhịn đến đói chết cũng có sao, còn có thể giữ được mình sạch sẽ". Nhưng với cô thì không, chịu đựng quãng thời gian đó cô đã phát hiện ra, sống mới là điều quan trọng.

Chỉ có cố sống thật tốt mới biết được mình sẽ ra sao, và tương lai sẽ như thế nào. Cho dù nó có đen tối, thì chính tay cô cũng sẽ gồng mình mà vẽ lên đó một sắc màu thật tươi sáng.

Trên đời này không có ai muốn tự tay bóp chết đi chính mình cả. Cũng như người sắp chết đuối, dù cho chính họ là người bỏ rơi cuộc sống và tự mình nhảy xuống dòng nước, nhưng khi gặp được một cái cọc thì trong vô thức bản năng sinh tồn sẽ nắm lấy cái cọc đó không chịu buông.

Cố Liễu cô cũng vậy, cô sẽ phải sống.

"Này còn ngần ra đó làm gì? Đến giờ rồi, Sở thiếu ghét nhất là trễ giờ đấy." Vừa nói, Triệu Tâm vừa dùng tay ra sức đẩy cô đi ra phía cửa.

RẦM!

Tiếng cửa xe ô tô đóng lại, Cố Liễu đã ngồi ổn định ở phía sau xe.

Bên cạnh cô là hơi thở lạnh lẽo mà âm u, tựa như được phát ra từ mười tám tầng địa ngục.

Sở Gia Minh ngồi bên cạnh cô, trên người hắn là bộ quần áo tây trang nhãn hiệu Italia được thiết kế riêng, ôm lấy từng đường cong cơ bắp trên thân hình to lớn. Đôi chân thon dài bắt chéo nhau, mắt hắn chăm chú nhìn vào tập tài liệu trên tay. Toàn thân hắn dường như được bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp khí chất vương giả cao quý.

"Cô muộn hai phút." Hắn nói, mắt vẫn không rời khỏi tập tài liệu.

Cố Liễu không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe. Bởi cô biết lúc này đây cô không thể khiến người đàn ông này tức giận.

Sống trên đời, không cần quá thông minh. Nhưng dứt khoát không được ngu ngốc. Chỉ một chút sai lầm cũng có thể dẫn đến họa diệt thân.

Mà bây giờ đây, thân phận cô có thể bị diệt bởi bàn tay của hắn bất cứ lúc nào.

"Tôi cho cô mười giây để xin lỗi về sự chậm trễ." Sở Gia Minh nói, trong giọng nói hàm chứa uy hiếp, nhưng ánh mắt vẫn đặt trên tập tài liệu, dáng vẻ thản nhiên khiến cho Cố Liễu hoài nghi phải chăng vừa rồi là cô nghe nhầm.

"Tôi xin lỗi. Tôi sẽ tạ lỗi với anh."

"Tạ lỗi?" Gấp lại tập tài liệu, ngả đầu hắn ra phía sau. "Nghe hay đấy. Tôi muốn xem cô sẽ làm gì để tạ lỗi." Hắn nhìn cô, đáy mắt loé lên tia sắc lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Vui Vẻ Mà Quên Mất Tôi?

"Tôi xin lỗi. Tôi sẽ tạ lỗi với anh."

"Tạ lỗi?" Gấp lại tập tài liệu, ngả đầu hắn ra phía sau. "Nghe hay đấy. Tôi muốn xem cô sẽ làm gì để tạ lỗi." Hắn nhìn cô, đáy mắt loé lên tia sắc lạnh.

"Tôi..."

"Chạy xe đi." Hắn nói, vút sang tập tài liệu sang một bên.

Chiếc xe khởi động, lăn bánh chạy trên con đường lớn của thành phố.

Hắn ngồi dựa lưng vào thành ghế, đầu ngả ra phía sau, hai mắt nhắm nghiền lại, hai tay buông thõng hai bên ghế. Toàn thân hắn toát lên lạnh lẽo đáng sợ.

Cố Liễu cắn răng, nuốt nước bọt, ngón tay run rẩy đưa lên phía trước, chạm đến đầu gối hắn.

Da thịt hắn rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn được giấu phía sau quần âu sang trọng. Bàn tay cô từ từ chuyển động, vuốt lên trên, một chút, lại thêm một chút nữa. Lúc vừa chạm vào hạ bộ giữa hai chân hắn thì hắn hất mạnh tay cô ra, ánh mắt nhìn cô như đang nhìn một thứ vô cùng dơ bẩn, sau đó hơi hốt thốt ra hai chữ: "Buồn nôn."

Cố Liễu hơi mờ mắt, có chút sững sờ nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cô nhếch miệng, nở nụ cười.

Đến cô còn cảm thấy buồn nôn!

Xe dừng lại trước một tòa nhà lớn. Đây là nơi nổi tiếng nhất của thành phố, được chọn để tổ chức các buổi lễ tiệc long trọng của các thế lực.

"Thế lực?"

"Cô không cần phải biết nhiều, chỉ cần im miệng và nghe theo bất cứ sai bảo gì của tôi là được."

Cố Liễu không nói gì thêm, cô im lặng, vòng tay qua tay hắn, mang theo bộ váy dạ hội màu trắng tinh khôi bước vàng bên trong.

Vừa đặt chân vào, cô đã lập tức choáng ngợp trước khung cảnh mỹ lệ và xa xỉ của nơi này. Những bóng đèn neon sáng rực, phản chiếu sự nguy nga đến choáng ngợp, những chùm đèn pha lê xoay tròn và cả những hình ảnh các ông to bà lớn, đi theo đó là các mỹ nữ xinh đẹp.

Tiếng nhạc violon ưu nhã êm ái như dòng nước chảy, nhẹ nhàng len lỏi tới từng ngõ ngách.

Cô và Sở Gia Minh vừa bước vào, tất cả ánh mắt ở trong phòng đều lập tức hướng về phía hai người. Bước chân ưu nhã đi tới đâu thì ở đó liền trở thành tâm điểm của toàn phòng tiệc.

Cô nhìn thấy những ánh mắt tò mò, những cái liếc mắt khinh bỉ và cả những lời xì xào bàn tán.

"Người phụ nữ đó là Cố Liễu của Cố gia đúng không?"

"Vẫn còn mặt mũi mà đi bên cạnh Sở gia sao? Tờm hại."

"Loại gái vì tiền mà bán rẻ tư cách thôi. Xi..."

"Sở Gia Minh đấy, nghe nói hắn ta chính là người đứng đầu Sở gia."

"Còn trẻ quá... là hắn thật không?" "Sở Gia Minh đó sao? Thật tiêu sái."

Ánh mắt của những mỹ nữ trong phòng tiệc đều sáng như sao, chĩa thẳng về phía người đàn ông bên cạnh. Nhưng dường như hắn đã quá quen với tình cảnh này nên sắc mặt không hề thay đổi, thậm chí còn thêm vài phần lạnh lẽo âm u, như thể đang cố tách biệt với tất cả, tự cô lập mình trong một thế giới riêng mà chính hắn là vương, là kẻ nắm quyền toàn năng.

Cảm nhận được ngón tay cô đang bám vào mình chặt hơn, Sở Gia Minh khẽ cúi mắt nhìn xuống, tay cô đang trong tay hắn, vẫn giống như trước đây, chỉ là cô đã không còn là Cố Liễu của hắn.

Tình yêu của cô, trái tim của cô đã thuộc về người đàn ông khác. Bước chân vẫn đi, nhưng tâm trí hắn lại ở một nơi khác.

Giữ cô bên mình như vậy là sai? Lưu luyến mãi mối tình của quá khứ liệu có sai?

Nhưng người đàn ông đó là ai? Sở Gia Minh hắn không chấp nhận được. Nếu như người đàn ông đó tốt hơn hắn, tình yêu của người đó dành cho cô nhiều hơn hắn thì hắn sẽ nguyện ý buông tay, chỉ là...

Người đàn ông tên Sở Mạch Thần mà cô từng nhắc tới đó lại không hề lộ mặt, mặc cho cô bị chà đạp.

Vậy thì... người đó không đáng để hắn phải đứng im mà nhìn cô rời xa.

Có điều, cô đã rõ ràng với hắn như vậy, thì Sở Gia Minh cũng không thể mặt dày mà bám víu lấy cô, vậy nên để giữ cô bên cạnh, hắn chỉ còn cách tàn nhẫn với cô mà thôi.

"Những lời đó không phải là sự thật sao? Cô nên tự biết thân phận."

Cố Liễu mặt không biến sắc, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, hơi thả lỏng tay đang khoắc lấy tay hắn, từ tốn nói: "Tôi là vợ Sở đại thiếu gia không cần thận ngữ thôi, thật thất lễ quá."

"Ồ..." Khóe miệng Sở Gia Minh cong lên.

Bước lên lầu hai, cả Cố Liễu và Sở Gia Minh đều bỏ mặc ngoài tai những tiếng xì xào mà cùng vào bên trong một căn phòng lớn, trước cửa phòng có hai vệ sĩ cao to đứng canh. Khi nhìn thấy Sở Gia Minh thì bọn họ cúi chào rồi mở cửa mời hai người vào.

Bên trong căn phòng vô cùng lớn có rất nhiều người. Có sáu người đàn ông, bên cạnh có thêm một cô gái xinh đẹp kiều diễm. Dường như ai nấy đều đang lạc vào thế giới hương thụ của riêng mình, nhưng sau khi nghe tiếng động, tất cả liền ngưng lại động tác và ngay lập tức ngồi dậy ngay ngắn khi vừa nhìn thấy Sở Gia Minh.

"Sở... Sở thiếu."

BỊCH..

Cố Liễu bị Sở Gia Minh đẩy ngã xuống ghế, đầu óc còn choáng váng chưa kịp thích ứng thì cảm nhỏ đã bị hấn siết chặt, môi cô bị hấn điên cuồng ngấu ngiến.

"U...um..."

Lúc Cố Liễu tưởng chừng như sắp chết vì thiếu oxy thì mới được thả ra.

"Các người vui vẻ mà quên mất tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Kịch Tình (1)

"Các người vui vẻ mà quên mất tôi sao?" Sở Gia Minh ngồi đó, dựa hấn lưng ra phía sau, một tay chống đầu, một tay vẫn giữ chặt lấy cảm nhỏ của Cố Liễu, ngón tay dùng sức siết chặt đến đau rất.

Cố Liễu cắn răng nhịn đau.

"Sở tiên sinh, anh làm đau tôi." Giọng cô nhẹ nhàng như nài nỉ, cũng như đàm phán.

Nghe thấy cô nói, tất cả những người trong phòng từ ghế ngang bỗng mặt mày xanh lét.

Lần đầu tiên bọn họ thấy có kẻ dám đối chất với Sở thiếu.

Người phụ nữ này...

... chết chắc rồi!

Đúng như bọn họ dự đoán, Sở Gia Minh nghe xong liền ngưng ngay nụ cười trên môi, quay đầu sang nhìn cô: "Đau?"

Cố Liễu cảm nhận được một đợt khí lạnh xông thẳng lên đại não. Chỉ biết cắn môi mà không dám mở miệng.

Sở Gia Minh ghé sát tai cô, nói như thì thầm nhưng lại rõ đến mức tất cả những người xung quanh đều nghe được: "Vậy không làm cô đau nữa." Ngón tay hấn buông khỏi cảm cô. Nhưng còn chưa kịp thở phào một cái thì cả người cô đã bị đẩy mạnh, kèm theo đó là câu nói mà chỉ mình cô nghe thấy: "Mà tôi sẽ cho cô sung sướng nhé!"

Cố Liễu bị đẩy bất ngờ nên ngã nhào xuống đất, tay cô theo bản năng bám vúi lấy một cái gì đấy, khi cô mở mắt mới nhìn rõ, cô đang nắm lấy quần của một người đàn ông khác. Hơn nữa còn là nắm lấy nơi hạ bộ của người đó.

Cô như phản ứng vô điều kiện lập tức rút tay về.

"Chỉ mới hôn một cái mà đã không chịu được rồi sao? Chẳng lẽ mình tôi không đủ thỏa mãn cô?"

Từ phía sau lưng, giọng nói như âm hồn phát ra, từng chữ từng chữ đều khiến cô lạnh sống lưng. Trực giác nói cho cô biết, có điều không lành.

"Vậy tất cả những người đàn ông ở trong phòng này cùng làm một lúc thì có đủ không?" Sở Gia Minh nhướn mày.

"S...Sở thiếu.." một người đàn ông tầm ba mươi tuổi hơi ngập ngừng nhìn cô rồi lại nhìn hấn với vẻ khó xử.

"Hử? Có chuyện gì?" Sở Gia Minh nheo mắt, nhìn người đàn ông kia bằng ánh mắt sắc lạnh khiến hấn ta bất giác run tay, môi mấp máy nhưng lại không dám phát ra âm thanh. Sau đó miễn cưỡng nói: "À... haha... Sở thiếu thật phóng khoáng. Thật cảm tạ Sở thiếu...hahaha..."

Tiếng cười như mũi dao đâm vào tim Cố Liễu.

Không! Không! Cô không muốn. Có chết cô cũng sẽ...

Cổ tay của cô liền bị nắm chặt lấy, kéo mạnh ngã lên ghế sofa, cô chỉ kịp "a" lên một tiếng liền bị môi của người đàn ông kia ngăn lại.

Hắn ta ngấu nghiến môi cô, lưỡi hắn luồn vào bên trong khoang miệng cô mút lấy từng chút đến sạch sẽ.

Cô cảm thấy tõm lợm đến buồn nôn, vậy mà bên tai cô lại văng vẳng tiếng cười nói.

"Haha... Sở thiếu, cô ta đúng là dâm đảng, nhìn hai chân cô ta dạng ra thật rộng nha."

"Eo ôi, đã là người phụ nữ được Sở thiếu mang bên mình mà còn có thể phản ứng được với người đàn ông khác, khinh a~."

"Vậy mà bên dưới của em sao lại ướt thế này?"

"Đáng ghét. Người ta ướt là vì ngại đấy."

Buồn nôn. Buồn nôn quá.

Cứu với.

Làm ơn cho cô thoát khỏi nơi này!

Cố Liễu cảm nhận được bàn tay kinh tởm thô to của hắn ta đang sờ soạng khắp người mình.

Bỗng nhiên lại có thêm hai bàn tay khác.

Lại thêm bàn tay nữa.

Chẳng lẽ tất cả mấy người đàn ông trong phòng đều đang vuốt ve trên người cô sao?

Cố Liễu giãy dụa. Cô lắc đầu cắt lực, dù biết sẽ không thể làm gì được với sức lực của mình nhưng cô vẫn vùng vẫy.

Cổ tay cô vì vùng vẫy mà bị siết chặt đến đau rất. Nhưng thứ đau hơn là nơi lồng ngực cô.

Mạch Thần. Sở Mạch Thần của cô sẽ không bao giờ làm thế này. Dù cho thâm tâm cô biết Sở Gia Minh không phải là Mạch Thần nhưng con mắt đó, khuôn mặt đó, cả giọng nói đó đều là của anh.

Cô đã mặc định Sở Gia Minh chính là anh.

Nhưng mà tâm can cô đang đau đến rỉ máu.

Mạch Thần, làm ơn quay về. Em chỉ muốn anh, chỉ muốn anh thôi.

Khoé mắt đang nhắm chặt của cô rơi xuống hai giọt nước mắt nóng hổi.

ROẠT...

Tiếng quần áo trên người cô bị xé rách.

Xúc giác lúc này của cô nhạy bén hơn bao giờ hết. Cô biết được có bàn tay đang bóp lấy bầu ngực mình, có bàn tay đang vuốt ngược từ đùi lên trên, sau đó lại dừng giữa giao điểm hai chân mà nắn miết. Bàn tay khác cũng đưa lên hạ bộ, thò vào bên trong quần lót mà chạm tới da thịt non mềm nơi u cốc nhạy cảm.

Cả người Cố Liễu lúc này nóng hừng hực như lửa đốt.

BỚP

CHÁT

BỊCH

"Á..."

"Sở... Sở thiếu?"

"CÚT! Các người cút hết cho tôi." Sở Gia Minh hét lên, giọng nói toát ra sự giận giữ như núi lửa phun trào.

Chết tiệt! Chết tiệt!

Hắn ngu ngốc mới bỗng nhiên đi làm cái chuyện điên rồ này.

Chiết tiệt. Hắn quên mất là cô quá xinh đẹp để khơi dậy sự ham muốn của lũ đàn ông.

Chết tiệt!

Sở Gia Minh nhìn xuống thân thể xụi lơ với áo quần xộc xệch trên người cô. Tâm can đau buốt.

Nắm tay hắn siết chặt, có thể nghe thấy rõ từng tiếng răng rắc của khớp xương kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Kịch Tình (2)

Sở Gia Minh cúi người xuống, hai tay run run cầm lấy mảnh vải bị xé rách dưới sàn nhà đặt lên vùng da thịt bị lộ ra. Cố Liễu vẫn nằm yên như thể không nhích.

"Anh vui lắm sao?"

"..."

"Anh cảm thấy đưa tôi ra làm trò tiêu khiển như vậy rất vui sao?"

"..."

Đáp lại cô vẫn là sự im lặng. Cô biết hắn đang tức giận. Trên đời này làm gì có ai dám nói chuyện với hắn như thế này. Nhưng...

vậy thì sao chứ? Cô cũng chỉ có thể im lặng mà nhận lấy?

Mạch Thần của cô sẽ không làm như vậy. Sẽ không bao giờ. Cô chỉ muốn tìm lại Mạch Thần của cô. Chỉ muốn được gặp anh một lần chứ không phải là kẻ tội tệt như thế này.

Nhưng mà...

Có chẳng đây chính là cái giả mà cô đáng phải nhận?

Bởi vì chính cô mà Mạch Thần mới chết. Giờ đây cô đang phải trả giá cho tội lỗi của mình.

"C... Cô... vẫn còn có tư cách đó để hỏi tôi?" Giọng nói của Sở Gia Minh âm trầm, lãnh mạc. Tựa hồ như đang đấu tranh, cũng tựa hồ như đang vô cùng đau khổ.

"Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì quá đáng để phải mất tư cách cả." âm thanh của cô thều thào đến khó nghe. Cô mệt rồi. Trái tim cô muốn được nghỉ ngơi.

Cô không muốn giải thích mặc dù cô đã biết hết quá khứ của thân thể này. Thế nhưng...

Nếu như Sở Gia Minh muốn, chỉ cần hắn hỏi cô một câu 'tại sao' thì cô sẽ nói cho hắn biết.

Sở Gia Minh khẽ mím môi, đối với cô... chuyện tình cảm giữa hai người không đáng để cô bận tâm hay sao? Chẳng lẽ việc cô bỏ trốn với người đàn ông khác ngay trước ngày kết hôn của hai người mà không phải là chuyện quá đáng sao?

Sở Gia Minh đau, nhưng lòng tự tôn và cái tôi của đàn ông càng lớn hơn.

Hắn cắn chặt răng, hai mắt vằn lên tia máu, ngón tay run lên, không biết là vì cái gì nhưng hắn tức giận. Tức giận một Cố Liễu không còn yêu hắn, tức giận vì hắn đã đem trọn hết tình cảm của mình trao cho cô mà cô lại coi nó như một món đồ chơi để đùa giỡn.

Hắn lột sạch quần áo còn sót lại trên người Cố Liễu vứt sang một bên. Cố Liễu vì quá đột ngột mà giật mình mở lớn mắt nhìn hắn, cơ thể cô khẽ co giật muốn lấy tay che đi theo bản năng, lại bị tay của Sở Gia Minh nắm chặt lấy mà đặt ở trên đỉnh đầu, không thể động đậy.

Sở Gia Minh nhìn cái trán trơn bóng đầy đặn, nhìn xuống hai gò má trắng nõn, đến chiếc cổ trắng chói mắt, sau đó là hai luồng ngực mà tuyết trắng, bầu ngực hoàn mỹ. Hắn quả thực bị bộ ngực tuyệt đẹp này mê hoặc, ánh mắt hoàn toàn không thể rời khỏi nó mà cứ nhìn chăm chăm vào đôi nhũ màu hồng nhạt phía trên đỉnh tuyết son.

Lúc này đây, Sở Gia Minh bỗng nhiên trở nên miệng khô lưỡi hanh, hắn miễn cưỡng tự lừa dối bản thân là vì quá tức giận nên mới như vậy. Nhưng đôi mắt nhìn chăm chăm vào khối non mềm của thân thể cô nói rõ rằng, dục vọng của hắn đang dâng cao.

Hai tay của Sở Gia Minh không thể khống chế mà nắm lấy đôi ngực no tròn mềm mại, cúi đầu xuống ngậm lấy tiềm nhũ.

Cảm giác ấm nóng từ đầu lưỡi của hắn truyền tới khiến cho cơ thể Cố Liễu như bị điện giật.

"Mắm cảm như vậy sao?" Sở Gia Minh đưa mắt nhìn cô, khóe miệng hiện lên tia khinh bỉ: "Muốn rồi à?"

Cố Liễu không trả lời.

Hắn lại cúi đầu mà gặm cắn hai đầu tuyết cao ngất, bầu ngực cũng như hưởng ứng mà rung động. Hai tay hắn không nhàn rỗi xoa nắn nơi nhũ nhục trắng mịn co giãn. Hắn vươn lên hôn đôi môi nhỏ của cô, đầu lưỡi liếm qua từng tác cánh môi, hôn đến khi đầu não cô mất hết không khí mà ong ong lên, tại cô cũng ù đi thì mới buông ra.

Hắn không hiểu tại sao, dù tức giận cỡ nào thì từ trong bản năng hắn vẫn luôn ôn nhu với cô nhất có thể, không muốn làm cô đau.

Nhưng hắn lại không biết rằng, hiện tại, lúc này đây, trong lòng cô đang đầm đìa máu.

Sở Gia Minh... Sở Gia Minh. Tại sao? Tại sao anh lại dám mang khuôn mặt của anh ấy?

Tại sao anh lại dám dùng giọng nói của anh ấy?

Trả lời tôi? Anh là đang cố tình muốn đẩy tôi đúng không?

Bên tai cô lại văng vẳng âm thanh ầm ập: Đừng sợ, có anh ở đây rồi.

Mạch Thần... em sợ! Em rất sợ. Nhưng em không muốn anh thấy mình yếu đuối, vậy nên e sẽ không rơi nước mắt. Nhất định không.

Sở Gia Minh cởi hết quần áo, tách hai chân của Cố Liễu ra, hai chân cô dẹt rộng trên ghế sofa, bên dưới theo bản năng mà đã có chút ẩm ướt, lấp lánh trên trên tiểu hồng hoa nhân nhật, hai cánh hoa hơi mở ra có vẻ phần nộn.

Hắn đưa ngón tay xuống, vén cánh hoa ra: "Thật mềm, thật chặt, cửa huyết đã ướt như vậy rồi à? Thật sự cô muốn đến như vậy sao? Đừng là tiểu đâm dâng, chỉ cần chạm vài cái trên thân thể mà cũng có thể ướt đến vậy."

Cố Liễu không biết được tại sao mình lại như vậy. Rõ ràng là cô không hề muốn... hay là... cô muốn nhưng chỉ là cô tự phủ nhận điều đó? Cô muốn vì cô mặc định đó là anh. Là vì cô muốn được hòa nhập làm một với anh? Nhưng cô vẫn bài xích vì cô biết, hắn không phải là anh.

Chỉ là cô có bài xích thế nào thì cũng không thể thoát khỏi Sở Gia Minh được.

Ngón tay lạnh lạnh của Sở Gia Minh nhẹ nhàng đặt trước hai cánh hoa, đầu ngón tay thăm dò vào bên trong, lập tức liền bị tiểu huyết đới khát kẹp chặt: "Thật dễ tiện, kẹp chặt tôi như vậy."

Ngón tay dài tiếp tục thăm dò vào bên trong, chỉ cảm thấy bên trong vừa ẩm vừa nóng, mị nhục tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy ngón tay hắn, hắn phải cố gắng lắm mới có thể đưa hết ngón tay cắm sâu vào, càng thâm nhập càng khấn căng, khít khao như muốn nuốt luôn ngón tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kịch Tình (3)

Hắn đâm sâu ngón tay vào bên trong cô, ngón tay xâm nhập tiểu hoa huyết vài cái mà dịch trắng đã chảy ròng, miệng cô cắn chặt phát ra âm thanh hừ hừ: "Thật sự là loại đàn bà ti tiện, chẳng lẽ ngón tay không thể thỏa mãn được cô sao? Hóa ra là vì trong thời gian yêu nhau tôi quá tôn thờ cô như nữ thần, không dám đụng vào cô nên cô mới rời bỏ tôi để đi với cái tên Sở Mạch Thần để tìm đến hoan lạc đúng không?"

Cố Liễu siết chặt nắm tay, hai mắt nhắm chặt lại cố chịu đựng.

"Im lặng như vậy là sao? Đúng là một lũ mặt hạng như nhau."

CHÁTTTTT...

một cái tát giáng xuống bên má của Sở Gia Minh. Mặt hắn nghiêng hẳn sang một bên.

Cố Liễu cắn môi. Cố chịu nhục nhã như thế nào cũng được nhưng đừng bao giờ đụng tới anh, không bất cứ ai được sỉ nhục anh ấy. Kể cả là Sở Gia Minh người có gương mặt của anh ấy thì cô cũng sẽ không tha thứ.

Sở Gia Minh nhếch miệng, bên má in rõ năm vết ngón tay, trong mắt hắn cũng hẳn lên tia máu đỏ chót đến đáng sợ.

hắn nắm chặt lấy cổ cô, bóp mạnh đến mức cô có thể cảm nhận được từng tế bào trong cơ thể đang kêu gào, đau đến ứa nước mắt. Nhưng mà lòng tự tôn không cho phép cô rơi nước mắt.

Cô càng cứng rắn, trong lòng Sở Gia Minh càng điên cuồng. Cô là vì người đàn ông đó nên mới bỏ rơi hắn, cô vì sĩ diện của người đàn ông đó mà đánh hắn.

Hắn gất gao đè cô xuống sofa, cuồng bạo như dã thú mà dùng đại nhục bồng to lớn tìm kiếm cửa huyết non mềm sau đó đâm mạnh đi vào bên trong.

Bên trong Cố Liễu vô cùng khát khao và non mềm, nhục huyết bên trong một tầng lại một tầng ôm sát lấy phân thân của hắn, sau một lần đại nhục bồng cắm vào bên trong là một loạt khoái cảm mỹ nhục đồng loạt xông lên, quấn chặt lấy hắn như miệng nhỏ của em bé không ngừng cắn mút lấy.

Tóm lại là tiểu huyết của cô quá nhỏ nên chỉ có thể chấp nhận được một nửa còn lại đi vào liền không thể đâm sâu thêm được nữa. cảm giác từng sợi tết bào căng cứng ra, má cô ửng đỏ, khuôn mặt lại tăng thêm vài phần kích thích, hơi thở của hắn bị rối loạn, ở bên trong cô khiến cho bản năng của đàn ông lập tức bùng phát, hô hấp trở nên khó nhọc, hai tay tách rộng chân của Cố Liễu ra: "Sao? Tôi nói trùng tim đen nên cô thấy khó chịu? Hay là tức giận vì tôi không đi vào sớm hơn nên mới kẹp chặt như vậy? Đúng là loại đàn bà tiện chỉ muốn được thỏa mãn dục vọng... tiểu tào huyết kẹp chặt còn thịt như vậy chẳng lẽ là sợ tôi thoát ra ngoài sao? Yên tâm đi, tôi sẽ không ra vội đâu, tôi sẽ cho tiểu tào huyết của cô ăn thật no, thật no."

Nói xong hắn dùng lực đập thẳng phần thắt lưng xuống, đại nhục bồng triển miên dầy dụa với nhục thịt mềm mại, thế như chẻ tre, cứ thế mà đánh phá vào hoa tâm, đại quy đầu thẳng tắp cắm sâu vào tử cung no hẹp, hắn không tỏ ra hứng thú mà nói: "Phía dưới của cô cũng thật ngăn quá, không chứa được hết của tôi rồi."

(Na: Minh ca, của anh dài bao nhiêu mà không hết được vậy *đỏ mặt*)

Lúc này, dục vọng hoàn toàn chiếm hữu đầu óc, Cố Liễu cũng không thể có nổi tâm trí để có thể nghĩ tới chuyện khác được, đầu óc cô ong lên, tai cô ù đi, cảm giác như thân thể này không còn là chính mình nữa.

"Cô đói khát đến mức đó sao?"

Cố Liễu chứa toàn bộ đại nhục bồng của hắn, cây gậy thịt nằm bất động bên trong, cô ưỡn thẳng lưng, hai bầu ngực cũng vì thế mà rung rinh. Nhìn cô một phen này khiến cho hình ảnh trong mắt Sở Gia Minh càng thêm dâm mị không kiềm chế được, hắn cảm lấy hai bắp đùi thon dài của cô, tiện thể dùng lực nhấc nhô eo lên xuống, không chút lưu tình mà đâm vào rút ra liên tục, quy đầu một chốc lại đụng chạm tới miệng tử cung.

"Cố Liễu... đúng là tiểu yêu tinh, chỉ chờ có vậy mà cắn nuốt tôi như vậy, đúng là tuyệt phẩm của tạo hóa để thỏa mãn đàn ông mà."

"U... A... ummmm....." Cố Liễu vẫn đang trong cơn mê loạn, đầu óc như muốn nổ tung, toàn thân căng như dây đàn, cơ thể bắt đầu đưa đẩy theo nhịp điệu tiết tấu.

"Ha... chẳng lẽ như vậy không thể thỏa mãn được cô?" càng nói Sở Gia Minh càng dùng thêm lực, đại nhục bồng đâm sâu vào tiểu huyết phát ra tiếng ồm ồm, nơi hai người giao nhau cũng bắn ra những tia nước trắng. Cả căn phòng tràn ngập mùi dâm mỹ.

Tiểu huyết càng ngày càng tiết ra nhiều xuân thủy, đại nhục bồng của hắn lại càng thuận lợi ra vào, mỗi lần đi ra là lại kéo theo một sợi tơ mỏng manh rồi lại như thìa chóp đánh sập vào vang lên âm thanh bành bạch của sự va chạm da thịt.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triển Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Kích Thích (4)

Sở Gia Minh nắm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, động mạnh eo mà đâm vào tiểu huyết khiến cho cả người của Cố Liễu co gập vì khoái cảm. Ở góc độ này, đại nhục bồng của hắn có thể lộn thẳng vào nơi sâu nhất của cô, làm cho xuân dịch của Cố Liễu chảy ròng, không ngừng phải phát ra tiếng thờ dục yêu kiều dâm dục.

Từ tận sâu trong cô, nơi nào đó dao động dữ dội, hai mắt của cô sưng mủ vây quanh, hốc mắt nóng bừng đỏ lên, miệng chỉ có thể không ngừng rên rỉ dưới thân hân.

"A... um... không... không được...Aaa..."

Sở Gia Minh bỗng nhiên kéo người cô dậy, phần thân to lớn của hân vẫn dính chặt với vùng nhạy cảm của cô, hai hạ bộ vẫn dính chặt với nhau như vậy, hân lật người, nằm ngửa xuống, để cô ngồi ở trên người mình, sau đó hai tay đè eo cô xuống, đại nhục bỗng húc lên, đại quy đầu đâm thẳng lên tử cung nhục huyết, Cố Liễu hét một tiếng chói tai, hai tay trắng nõn vội vàng bám lấy vai của hân: "Anh... anh... làm gì vậy?"

Cố Liễu luôn giữ mình, cô vẫn luôn là một cô gái trong sáng, không bao giờ tìm hiểu mấy vấn đề tình dục bởi vì cô luôn muốn để dành lần đầu tiên của mình cho đêm tân hôn của cô và Sở Mạch Thần. Nhưng trên hết thì... cô chưa bao giờ nghĩ bản thân lại trở nên đáng khinh như thế này.

Bản thân cô không muốn, hoàn toàn không muốn, nhưng qua nhiều lần làm qua thì tự nơi nào đó trong sâu thẳm lại phát ra cảm giác thích thú và ham muốn khi làm loại chuyện này. Trong lòng cô đang gào thét... Gia Minh, Gia Minh. Dù rằng... lý trí của cô lại chỉ có duy nhất một cái tên... Mạch Thần.

Cô rút ra được một kết luận, thân thể này ham muốn với Sở Gia Minh!

"Làm gì ư? Để đâm sâu vào bên trong cô, để làm cho cô thoải mái hơn."

Khuôn mặt Cố Liễu tràn đầy xuân tình, mắt hạnh ngập nước, hạ thân phía bên dưới tiểu huyết vẫn gắt gao cắn nuốt nhục bông to lớn, lại nhún lên nhảy xuống, trong tình huống này cô không thể nói nên lời, chỉ có thể thở gấp: "A...u...um...u...."

"Thoái mái sao?"

Cố Liễu nhú đôi lông mày xinh đẹp, cắn đôi môi mọng nước: "Chậm... nhanh quá a... a...u...um... mạnh... sâu quá...um..."

Bàn tay thô to của Sở Gia Minh vuốt dọc một đường từ eo nhỏ xuống chiếc mông tròn trịa của cô như đang vẽ một đường cong yêu kiều, vỗ vỗ vài cái.

Mắt hân nhìn cô. Môi hân mấp máy.

"Tại sao... tại sao em lại lừa dối tình cảm của tôi? Tôi hận em."

Giọng nói của hân nhỏ đến mức chính hân cũng không thể nghe nổi, hoàn toàn bị âm thanh nhóp nhép của va chạm hạ bộ che lấp mất.

Cố Liễu chống hai tay trên vai hân, cơ thể này... lại tự cử động? Không đúng. Mà dường như cô cũng đang động.

Cố Liễu nhắc người lên, rồi chủ động ngồi xuống, đại quy đầu như chớp nhoáng đâm sâu vào trong cổ tử cung: "A... lớn quá...tôi... không chịu nổi rồi..."

Sở Gia Minh xoa nắn bờ mông của cô, một tay đưa lên bộ ngực đang run rẩy theo từng nhịp nhún nhảy, hân xoa bóp đôi ngực mềm mại đến méo mó, sau đó rướn đầu lên, ngậm chặt lấy núm hoa trên đó.

Tất cả những vùng nhạy cảm của cô đều bị bắt lấy, từ ngực truyền đến ấm nóng, nơi hoa huyết tràn ngập khoái cảm, toàn thân cô như rơi vào tiên giới.

"Aaa... um..." Cô lại ngồi xuống một cái, quy đầu to lớn lại trực tiếp đi vào tử cung thâm sâu, bụng dưới bằng phẳng liền hiện ra một chút nhô cao của hình dạng quy đầu: "Oa... lên đến tận bụng luôn rồi... không được... sâu quá... sẽ chết mất..."

Dù là nói vậy nhưng cơ thể cô vẫn tự động nhún nhảy như đang cười ngửa xem hoa, chủ động cắn nuốt côn thịt lên xuống, ánh mắt hân nhìn chăm chăm vào chỗ hai người giao hợp, chỉ thấy tiểu hoa huyết phấn nỏn bị đại nhục bông của hân thao đến căng rộng ra, hai mảnh mềm mại nơi miệng huyết bị cuốn vào lại bị kéo ra, lúc ẩn lúc hiện, theo côn thịt ra vào, bọt nước vắng khắp nơi...

Mắt sắc của hân hơi nheo lại, lóe lên một tia đau lòng.

Vậy mà... hân đã giữ mình vì cô.

Vậy mà... đêm trước hôm hai người kết hôn, khi bị bố của hân sai người hạ xuân dược với một người phụ nữ khác để bỏ cô, sau khi phát tiết vì tác dụng của xuân dược xong thì hân đã gần như phát điên, hân đi tìm cô để giải thích, bao nhiêu lời xin lỗi, bao nhiêu nín kéo trong suy nghĩ của hân lập tức bị giết chết khi nhìn thấy người em gái của mình đang nằm trong nhà cô với một vũng máu lênh láng dường như đã khô lại.

Hân càng yêu cô bao nhiêu... bây giờ lại càng hận cô bấy nhiêu.

Hân nắm lấy eo cô, dùng lực va chạm mấy cái thật mạnh, sau đó đẩy cô ngã xuống ghế sofa thành tư thế quỳ sấp, đại nhục bông vẫn thủy chung nằm bên trong dính chặt với tiểu huyết, ở trong tiểu huyết mà khuấy đảo một vòng.

Cố Liễu không chịu nổi chỉ có thể hét lên một tiếng "A".

"Tư thế này thật đẹp, mông hướng cao như thế này là để tôi dễ dàng đi vào hơn đúng không?"

Chương 13: Kịch Tình (5)

Cố Liễu không hề có ý đồ như hần nói, chính hần mới là người đẩy cô đến tư thế này, mộng tròn của cô kiều mị nhô cao lên, nơi hoa huyết ướt sũng đầm đìa, hần không do dự mà thẳng lưng đâm đi vào bên trong, sau đó cầm chặt lấy hai bên mộng tròn tựa mà đưa đẩy, còn thịt cắm vào rút ra.

"A... Lớn... hư mất... tiểu huyết sẽ hư mất..."

Cảm nhận được bên dưới cô đang co bóp mãnh liệt, nhục thịt chặt chẽ nuốt lấy hần, Sở Gia Minh đâm rút côn thịt vào hoa huyết không ngừng nghỉ, lúc này Cố Liễu đã mệt không còn tí ti sức lực nào đành chỉ nằm sấp xuống sofa, miệng không ngừng lên rên: "Không được... đủ rồi... thật sự không chịu nổi... huhu... đừng đi vào nữa..."

"Sắp đến cao trào rồi sao? A... tồ... tôi cũng sắp ra rồi... A..."

Sở Gia Minh ra vào như vũ bão, đại nhục bông hồng hăng đung phải hoa tâm phát ra âm thanh tràn đầy ám muội, quy đầu chen vào bao nhỏ tử cung, cuối cùng hần bị tiểu huyết kẹp chặt, thắt lưng tê rần, hần ngưng việc cử động lại mà hét lớn một tiếng, đem lượng lớn nùng tinh rót đầy vào nơi trong cùng tử cung, bắn đến mức bụng nhỏ của cô phồng lên.

Cố Liễu bị thứ chất dịch nóng bỏng của hần bắn vào, tiểu huyết co rút dữ dội, cao trào xâm chiếm, khoái cảm từ sâu trong tiểu huyết truyền tới tứ chi, thân thể cô tê dại, từ cửa huyết non mềm chảy ra một dòng xuân thủy dọc theo đường cong hai chân mà chảy xuống.

Sở Gia Minh lúc này mới rút côn thịt ra, vội vàng bắn ra vì biết cô đã đến cao trào nên lúc ra ngoài thì một nửa của hần vẫn còn cứng ngắc, miệng nhỏ của cô bị rút ra nên trống rỗng, cửa miệng vẫn còn đang giữ há rộng hình chữ "O": "Khép lại, tôi cấm cô để nó chảy ra ngoài."

Hần muốn cô mang con của hần.

"Không thể. Tôi... không được..." Cố Liễu nói trong vô lực.

Không được? Tức là sao? Là cô không muốn mang thai đưa con của hai người? Là vì cô yêu người đàn ông Sở Mạch Thần kia nhiều hơn hần?

Sở Gia Minh nghiêng răng, nắm tay khế siết chặt lại.

mà lúc này tiểu hoa huyết của cô vì bị làm quá lâu mà dường như đã biến thành cái động không thể khép nổi, thật ra là có thể, nhưng là hiện tại cô không còn sức lực để làm điều thừa thãi đó.

Sở Gia Minh nhếch miệng: "Nếu cô không nghe lời thì tôi lại đành phải dùng chính mình để chặn lại rồi." Nói xong còn dùng đại quy đầu vòn nhẹ xung quanh miệng cung bích, tử cung chứa đầy xuân thủy chảy xuống chất lỏng dính trên đầu tròn lắc lắc đung đưa, Cố Liễu lập tức thét lên: "Không cần... tôi hiểu rồi... Tôi sẽ..."

Ánh mắt của hần chuyển từ nơi đó đang ướt nhẹp của cô sang đôi gò bồng đảo cao ngất, bàn tay khế tự cầm lấy gốc thịt mà xoa nắn, nói: "Cô có nghĩ là tôi có thể phá đến đỉnh tử cung của cô không? Hử.. có muốn thử?"

"không... không cần.. A... không cần tới tận đỉnh đâu..." Cố Liễu như phát điên lên quấy đạp, hai mắt chảy ra dòng nước mắt: "Xin anh... không muốn như vậy....huhu..."

Hần chỉ định đùa cô, lại không ngờ cô khóc đến thương tâm thế, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, hoa lê đài vũ, thật sự khiến hần đau lòng: "Tôi đùa thôi. Cô nghĩ cô có đủ khả năng để tôi ham muốn? Nằm mơ đi, tôi chỉ là phát tiết nên mới cần cô thôi."

Nói rồi hần quay người đi vào bên trong.

Lúc này Cố Liễu mới ngưng khóc, cô ngồi dựa lưng vào sofa, hai tay ôm lấy đầu gối, nhìn vào đáng thương tựa hồ như là kẻ đang phải chịu cảnh khổ đau ai oán.

Cố Liễu cắn môi, hàm răng trắng đều thẳng tắp cắn chặt lấy cánh môi anh đào căng mọng, cắn mạnh đến bật máu.

Tâm cô đau.

Cố Liễu khóc, nước mắt chảy dài. Cô chôn mặt giữa hai đầu gối, cảm nhận từng dòng nóng hổi trào ra hai bên, chảy xuống ướt đầm cả khuôn mặt lẫn đầu gối.

Sở Mạch Thần... em xin lỗi. Em không xứng với anh. Cho dù hần là kiếp sau của anh đi nữa... thì em cũng không xứng đáng với anh.

Sở Mạch Thần... em là loại đàn bà rè tiền đáng khinh. Không đáng để anh phải cứu em rồi hi sinh chính mình.

Anh đã nói anh sẽ sống cho tới khi em chết đi, tại sao bây giờ anh lại bỏ rơi em. Tại sao?

Cố Liễu khóc òa. Những cát giấu phút chốc lại ủa về ngập tràn trong trí óc. Cô khóc như đây sẽ là lần cuối cùng được khóc trong đời.

Trong phòng tắm, Sở Gia Minh xả nước thật lớn nhưng vẫn không thể át đi được âm thanh thâm thương của cô ngoài kia. Hắn dấn tay vào tường một cái thật mạnh, máu bật ra từ những khớp tay va chạm với tường.

Nước vẫn dội lên người hắn, che lấp đi đôi mắt. Nhưng toàn thân hắn lại thoát ra sự đau đớn đến xé tâm can.

Đồ tồi. Sở Gia Minh mày là tên tồi tệ.

Nếu như mày yêu cô ấy như vậy thì hãy để cô ấy được tự do, được hạnh phúc.

Ai? Sở Gia Minh mở lớn hai mắt, trong tâm trí hắn bỗng nhiên vang lên giọng nói của ai đó, dường như là...

Của chính hắn?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đưa Tôi Rời Khỏi Đây

Sở Gia Minh, buông tha cô ấy. Buông tha cô ấy. Buông tha cô ấy...

"CÂM MIỆNG!!!"

Sở Gia Minh hét lớn, quai hàm bạnh ra vì đang nghiến chặt răng để kìm nén cơn giận.

Giọng nói trong đầu hắn cũng im hẳn. Nhưng những âm vang mơ hồ kia không ngừng quẩn lấy trí óc hắn.

Bước ra ngoài, nhìn thấy Cố Liễu vẫn nằm gối đầu trên hai chân, hai mắt nhắm nghiền, ngủ say.

Sở Gia Minh bước tới, nhìn cô bằng đôi mắt tràn đầy thâm tình, lại ánh lên tia đau lòng. Sau đó vươn tay ôm lấy cô vào lồng ngực mình. Cô nằm im như vậy, vẫn ngoan hiền như con mèo nhỏ như vậy, cô vẫn là cô luôn dựa vào ngực anh để tìm kiếm sự bình yên.

Cố Liễu, cho anh được ôm em thêm một lần, bình yên như thế này thôi.

Trong căn phòng lớn với phong cách trang trí hoa văn tối giản nhưng vẫn giữ lại được những tinh túy nhất, rèm cửa sổ lớn bây giờ phấp phới dưới làn gió đêm. Sở Gia Minh ngồi trước bàn làm việc, ánh đèn bàn màu vàng nhạt chiếu hắt lên khuôn mặt hắn, mái tóc đen dày bay nhẹ trong gió. Đôi mắt sắc lạnh được cất giấu dưới kính mắt, nhưng vẫn không lấp đi được vẻ cuồng bá toát ra từ nó.

Sở Gia Minh đang lật tập tài liệu trên bàn, ngón tay bỗng nhiên dừng lại, hắn gấp tài liệu, thở dài một hơi rồi tháo gọng kính đen ra gấp ngay ngắn đặt xuống bàn.

Mắt hắn nhìn chiếc kính chăm chú một chút.

Chiếc kính này, là quà sinh nhật của cô tặng sinh nhật hắn.

"Phương Đông." Sở Gia Minh vừa nói, từ bên ngoài đã mở cửa, đi vào là một người phụ nữ xinh đẹp với bộ tây trang màu đen.

"Vâng, Sở thiếu." người phụ nữ cúi đầu trước Sở Gia Minh, dáng vẻ vô cùng trịnh trọng, tựa hồ như người đàn ông trước mặt chính là vị chúa tể cao quý nhất.

Sở Gia Minh chân gác lên chân, uy nghi nhìn thẳng vào người phụ nữ tên là Phương Đông kia, nói: "Điều tra về Cố Liễu và người đàn ông tên là Mạch Thần." Sau đó còn nhấn mạnh thêm ba chữ: "Sở Mạch Thần."

"Vâng!" Phương Đông cúi người, bước ra khỏi phòng. Trong phòng còn lại một mình Sở Gia Minh ngồi đó, bóng đêm mang theo mùi lạnh lẽo của khí đông tuôn vào bên trong, nhưng cái lạnh này không thể làm hắn có chút biến đổi nào, bởi vì có thứ đang khiến hắn quan tâm hơn tất cả - Cố Liễu.

Ánh mắt hần lại nhìn về cặp kính tinh tế, trong đáy mắt phát ra tia nghi hoặc.

Tự trong thâm tâm hần có cảm giác, Cố Liễu hiện giờ có gì đó rất khác, không giống như Cố Liễu ngày xưa mà hần quen nữa. Nhưng là khác ở điểm nào thì hần lại không thể nói rõ ra được.***

Cố Liễu ngồi trong bồn tắm

Làn nước nóng bốc hơi lên che đi sắc mặt tái nhợt của cô. Lúc này đây, cô đang ngồi dựa lưng ra phía sau, trên mặt không có lấy một chút sức sống cũng không có chút cử động nào.

Trong đầu cô bây giờ đang ủa về một khoảng kí ức của thân thể này - Cố Liễu thế kỉ hai mươi lăm

Nước mắt của cô bỗng nhiên chực trào ra.

Trong đầu cô nhìn thấy nước mắt của chính mình khóc khi nghe thấy đứa em gái của mình quần quai trong đau đớn nói ra rằng bị cưỡng hiếp, thấy bố mẹ cô bị giết chết, rồi cả lúc cô bị ép uống thuốc độc để bảo vệ em gái.

Cái gì đây? Tất cả những thứ đáng sợ này... là Cố Liễu của thế kỷ hai mươi lăm đều phải chịu đựng sao?

Một giọt... hai giọt...

Cố Liễu đứng thẳng người dậy, nước từ trên người rào rào rơi xuống, lăn trên những đường cong trắng nuột nà chảy dọc xuống sàn nhà.

Đau lòng quá...

Đau quá!

Cố Liễu trần như nhộng như vậy mà đi ra khỏi nhà tắm, chỉ là ánh mắt cô như vô hồn.

"Cố... Cố Liễu tiểu thư?" Người vệ sĩ đứng ở cửa giặt mình, sau đó bối rối quay mặt đi chỗ khác: "Cố Liễu tiểu thư, mong người mặc quần áo vào đi ạ." hần là vệ sĩ của Sở gia, được Sở Gia Minh cử đứng trước phòng Cố Liễu để trông chừng cô.

"Anh Hạ Xuyên, anh thích tôi đúng không?" Cố Liễu nói, giọng nói từ tốn như gió thoảng.

"Tôi... tôi..."

Hạ Xuyên là thanh mai trúc mã đã lớn lên từ nhỏ với Cố Liễu ở thế kỷ này, Cố Liễu biết Hạ Xuyên có tình cảm với mình nhưng tâm cô lại yêu Sở Gia Minh nên đành phụ tấm chân tình này của anh. Có điều cô không phải là người đó, cô là Cố Liễu của thế kỷ hai mươi mốt, cô chỉ cần có thể thoát khỏi cái chốn này.

"Đưa tôi rời khỏi đây. Làm ơn..." Hai mắt cô rung rung nước, làm cho Hạ Xuyên nảy sinh một mảnh mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Không Để Tôi Vào Mắt

Trong căn phòng tối, ánh mắt sắc bén như chim ưng của Sở Gia Minh khẽ nheo lại: "Đã có tin tức gì chưa?"

Hần đứng đối diện với mặt trắng, hướng mặt ra bên ngoài cửa sổ khiến cho bóng đen đồ dài, kéo xuống đồ đầy mặt đất.

"Vâng, đã điều tra rồi." Người nữ vệ sĩ cầm trong tay tập tài liệu nhìn thẳng vào hần nói: "Không hề tồn tại người có tên là Sở Mạch Thần. Còn về việc Cố Liễu tiểu thư bỏ đi năm đó chỉ có thể điều tra được ngân này thông tin." Vừa nói, Phương Đông vừa cúi người đưa tập tài liệu trong tay ra trước mặt.

"Đề trên bàn đây. Cô đi ra được rồi."

"Vâng."

Cạch...

Cánh cửa đóng lại cũng là lúc Sở Gia Minh quay người, trong mắt hiện lên vui sướng, khóe miệng cong lên như cười. Bước chân sải rộng và nhanh bước tới bên bàn làm việc, vội vàng cầm lấy tập hồ sơ lên xem.

Không có người tên là Sở Mạch Thần. Không tồn tại.

Vậy là cô không đi theo người đàn ông khác. Vậy là không không phải bỏ hắn vì người đàn ông khác.

Soạt...

Tiếng lật trang giấy vang lên trong đêm tĩnh.

Hàng lông mày dày đậm của Sở Gia Minh nhíu lại.

Là sao? Trước khi mất tích thì Cố Liễu đã đến tìm hắn? Nhưng hắn không hề gặp cô.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Cộp Cộp Cộp

Tiếng giấy da nện xuống sàn nhà vang vọng khắp mọi ngõ ngách trong Mê Hoặc, bởi vì lúc này đây, Sở Gia Minh với bộ mặt vừa có chút vui sướng lại vừa có chút tức giận đáng sợ.

Tại sao cô đến gặp anh mà anh không hề biết? Tại sao cô lại không nói cho anh?

Xung quanh những người thích xem náo nhiệt cũng chỉ dám đứng ngoài nhường đường cho Sở thiếu đi qua. Sau đó ở sau lưng mà thì thầm không biết ai dám chọc giận Sở đại thiếu gia, thật không muốn sống nữa rồi, hẳn lần này lại có kịch hay để xem.

RẦMMMM...

Cánh cửa phòng cuối hành lang của cô nhân viên mới nổi gần đây của Mê Hoặc bị mở tung ra, Sở Gia Minh bước nhanh vào bên trong.

"Sao lại là tìm cô ta?"

"Không phải là cô ta lại quyến rũ Sở thiếu đây chứ?"

"Đúng là loại hồ ly tinh cướp khách của chúng ta còn chưa đủ sao ..."

Choang... Xoảng... Choang...

Âm thanh đập vỡ đồ vật phát ra khiến cho tất cả những người có mặt ở đó đều giật mình, không khí lập tức trở nên im ắng đến đáng sợ. Mắt nhìn mất, sau đó không ai bảo ai mà lập tức tự động tản ra.

Với tính khí của Sở Gia Minh, không ai có thể đoán trước được cái đầu của mình có thể giữ trên cổ bao lâu. Vậy nên để tránh vận xui ám vào người thì cứ nên tránh xa hắn trước đã.

"NGƯỜI ĐÂU?" Sở Gia Minh hét lớn.

Vài người bảo vệ của quán bar Mê Hoặc liếc nhìn nhau không ai muốn đi vào trong.

"NGƯỜI ĐÂU!" Sở Gia Minh hét lên như gầm rú.

Âm thanh lúc này của hắn cho thấy sự tức giận đã lên đến tột đỉnh. Một người bảo vệ run như cây sậy bước ra, chậm rãi tiến vào bên trong, mồ hôi trên trán đã chảy thành hàng.

"T... thưa... thưa có tôi, Sở thiếu ngài cần..."

BỐP...

Một cú đánh sau đó là tiếng bịch ngã xuống đất. Trong bầu không khí xộc lên mùi máu tanh nồng đến gắt mũi.

Không ai theo dõi trực tiếp diễn biến nhưng chuyện gì đang xảy ra với tên nhân viên kia thì hẳn ai cũng đã biết.

"Đây là cái giá nhen cho việc coi thường tôi." Âm thanh của Sở Gia Minh đã không còn gay gắt nhưng sự lạnh lẽo trong đó lại tăng lên vài phần.

Hắn từ tốn, mắt vẫn lên tia máu: "Hạ Xuyên đâu?"

"Thưa Sở thiếu, hắn đã không thấy từ tối rồi ạ."

"Vậy còn người phụ nữ trong phòng này thì sao?"

"Thưa... thưa... " tên bảo vệ nhìn căn phòng trống trơn với sợi dây được nối lại với nhau bằng quần áo kéo dài từ cửa sổ đi xuống dưới đất thì không biết nên trả lời như thế nào, bởi vì... dù có trả lời ra sao thì cái kết vẫn là 'không - có - chỗ - chôn' mà thôi.

"Người đầu, ném tên này vào chuồng sư tử, còn lại truy tìm bằng được Hạ Xuyên và Cổ Liễu cho tôi." Sở Gia Minh nói, giọng nói trầm trầm như tự sự nhưng không ai không nhận ra được rằng ẩn chứa ở bên trong đó là cả ngọn núi lửa chỉ đang chờ chờ để phun trào ra mà thôi.

Cổ Liễu, cô được lắm. Bỏ trốn theo đàn ông, cô đúng là không để Sở Gia Minh tôi vào mắt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tìm Thấy Cổ Liễu

Gió...

Mang theo mùi hương nhàn nhạt hơi sương của tiết trời chuyển mùa sang thu

Trong một căn nhà nhỏ cũ kỹ tựa hồ đã bị bỏ hoang từ lâu, có một chiếc bàn và một chiếc giường nhỏ, ngoài ra không có nhiều những vật dụng gia đình khác, nhưng trong không khí lại toát ra sự ấm cúng của hơi người.

Có vẻ như có người ở đây, nhưng chỉ là vừa dọn đến, hơn nữa cũng chỉ là ở tạm mà thôi.

"Cổ tiểu thư..."

"Gọi em là Cổ Liễu đi, Hạ Xuyên."

"Nhưng..."

"Từ nhỏ anh và em đã chơi với nhau rồi, em cũng giống như anh thôi. À... không đúng, em còn thấp hèn hơn cả anh. Lợi dụng anh để kéo anh vào vũng lầy chung với mình..."

"Đừng nói vậy Cổ Liễu. Là do anh tình nguyện." Hạ Xuyên đứng trước bàn, trên bàn đã được xếp sẵn đồ ăn vừa nấu xong, anh nhìn vào người phụ nữ đang ngồi trên chiếc giường cách đó không xa, cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ, ở một nơi vô định.

"Là em lợi dụng anh đấy. Em thật đê tiện đúng không?"

"Anh tình nguyện để em lợi dụng, cả tính mạng của anh, cả tình cảm của anh đều tình nguyện làm vậy." Nắm tay của Hạ Xuyên siết lại, móng tay dù đã được cắt ngắn nhưng vẫn cắm vào lòng bàn tay, mạnh đến nỗi muốn lún sâu vào bên trong da thịt.

Hạ Xuyên biết mình không xứng với Cổ Liễu, cô từ nhỏ đã xinh đẹp, thông minh, là cô gái mà mọi chàng trai đều mơ ước, kể cả anh cũng không ngoại lệ.

Từ lâu anh luôn tự đặt mình vào vị trí đứng nhìn cô từ phía sau, tôn thờ cô như một nữ thần không thể nào chạm tay tới.

Anh biết, chắc chắn cô cũng biết tình cảm của anh dành cho cô. Vậy mà cô không những không xa lánh anh, mà vẫn để anh ở lại bên cô, như thế với anh là quá đủ rồi.

Nhìn cô ở bên Sở Gia Minh mà phải chịu nhiều uất ức thiệt thòi, anh đã đau lòng muốn giết hết tất cả, nhưng với sức lực của mỗi mình anh thì có thể làm được gì? Không gì cả!

Chỉ là.... Chỉ là...

Nếu như nữ thần của anh đã lên tiếng, thì dù phải chết đi ngàn vạn lần anh cũng nguyện ý làm.

Cổ Liễu vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sau đó khẽ cong cánh môi nhợt nhạt lên: "Đồ ngốc."

Giọng nói thanh thoát của cô bị lẫn vào gió, hòa với gió tạo nên một bản âm hưởng mềm mại đẹp đẽ.

Có điều, miệng cô cười, nhưng trong lòng cô lại dấy lên một đợt sóng ngầm vô cùng lớn.

Cô lợi dụng tình cảm của Hạ Xuyên, một người đàn ông chân chất lại thâm tình đến như vậy. Tình cảm của cô đáng được trân trọng vậy tình cảm của anh

ấy thì sao? Mặc dù thân thể này không phải của chính cô, bởi vì tình cảm của Hạ Xuyên không phải dành cho cô, cho nên tội lỗi của cô phải chăng lại càng thêm lớn?

Hạ Xuyên bước tới bên cạnh cô, vươn tay ra muốn xoa đầu cô như ngày xưa lại do dự mà rút tay về, âm trầm nói: "Ăn cơm thôi. Đợi anh sắp xếp xong chúng ta sẽ chuyển đi nơi khác, thật xa, trốn khỏi mọi ồn ào tranh đấu nơi này."

Thật xa nơi này để không ai tìm thấy.

Tính từ hôm bỏ trốn với Cố Liễu đến giờ cũng đã hơn ba tuần, với tình hình hiện tại thì hẳn là Sở Gia Minh đã cho người đi lùng sục hai người rồi, hiện giờ đến thức ăn cũng không đủ nhưng mà ra ngoài lúc này vô cùng nguy hiểm. Theo tính cách tàn bạo bất chấp luật pháp và quyền lực trong tay thì nếu bị bắt lại, có chăng sẽ bị bắt giết ngay tại chỗ cũng không chừng.

Anh thì sao cũng được, nhưng chỉ sợ ngay cả Cố Liễu cũng sẽ không tha.

"Ừm... em biết rồi."

Cố Liễu thả chạn xuống giường, vừa đứng lên liền không vững mà lao đảo suýt ngã. May mắn Hạ Xuyên đứng bên cạnh đã nhanh tay đỡ lấy cô. Anh nhìn cô với thân thể suy nhược, nổi lên tia đau lòng.

Hạ Xuyên cúi người bế cô lên, đi lại bàn ăn, đặt cô xuống ghế ngồi: "Ăn chút gì rồi nghỉ ngơi đi." Anh vừa nói, vừa gấp thức ăn vào bát của cô, cử chỉ ân cần, lời nói quan tâm, thật sự giống như Mạch Thần của cô ngày xưa vậy.

Hốc mắt cô lại nóng bừng, muốn khóc.

"Ngốc này, khóc gì chứ. Ngon không?"

Cố Liễu gật đầu. Nước mắt chực trào trong con ngươi đen thẫm.

"Nào, ăn thêm chút cá..."

"Ờ..." Hạ Xuyên còn chưa nói xong thì Cố Liễu đã cúi gập người xuống nôn.

NHưng vì cả ngày chưa ăn gì nên cô chẳng thể nôn ra được gì ngoài dịch chua.

Hạ Xuyên vội vàng ngồi xuống vuốt dọc sống lưng của cô, vẻ mặt quan tâm lo lắng như thể báu vật của mình vừa bị xâm hại vậy: "Cố Liễu, em sao thế? Có khó chịu ở chỗ nào không nói anh nghe."

"Em không sao... ủa..."

Nôn khan, nước mắt cô ứa ra, vùng bụng bỗng nhiên khó chịu.

RẦMMM.....

Cánh cửa đã cũ nát bị đá tung lập tức tan thành nhiều mảnh rơi trên nền nhà.

Sở Gia Minh đứng ở trước cửa, và đập vào mắt hắn đầu tiên chính là cảnh tượng âu yếm của đôi nam nữ mà hắn đang sôi sục tìm kiếm ba tuần nay.

Bàn tay bỏ trong túi quần ầu nắm chặt lại, có thể nghe thấy được tiếng răng rắc của khớp xương kêu lên: "Ồ, có vẻ như tôi làm gián đoạn cảnh ân ái của hai người rồi nhỉ, Cố Liễu?"

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cầu Xin Anh

"Ồ, có vẻ như tôi đã làm phiền giây phút ân ái của hai người rồi nhỉ, Cố Liễu?" Sở Gia Minh bước vào, đôi giày da bóng loáng đặt trên nền đất đầy bụi bặm. Hai tay hắn bỏ túi quần, siết chặt lại với nhau, hàn khí tỏa ra đến bức người.

Hắn đứng đó, cao cao tại thượng, uy nghi như một vị thần nhìn xuống cô và Hạ Xuyên đang ngồi dưới đất.

Đáy mắt Cố Liễu run rẩy vì sợ hãi, con buôn nôn cũng ngay lập tức bị sự sợ hãi lấn át.

"Sở... Sở Gia Minh?" Giọng cô không tự chủ được mà run lên.

Sở Gia Minh nhìn thấy cô, sau một khắc tức giận thì cũng lấy lại bình tĩnh, hấn không nhanh không chậm mà bước tới ngồi xuống ghế trước sự lo sợ đang giày xéo cả Cổ Liễu lẫn Hạ Xuyên.

Hấn chậm rãi vươn tay ra cầm lấy một chén trà trên bàn, chén sứ dù đã bị nứt mẻ nhưng vẫn được lau rửa trắng tinh đẹp đẽ. Làn khói mỏng từ bên trong bay lên vẫn lan tỏa trong không trung một mùi hương trà thanh mát đến khó chịu.

Phải!

Là lòng của hấn khó chịu.

Cô có thể rời bỏ hấn có thể vứt bỏ cuộc sống hào nhoáng chỉ để tới một nơi tồi tàn như thế này.

Thật sự là cô chán ghét hấn đến như vậy sao?

CHOANG...

Chiếc chén sứ trong tay Sở Gia Minh rơi xuống đất, tan tành. Nước trà nóng văng lên tung tóe, bắn lên cả về phía cô. Nhưng là... Hạ Xuyên đã ôm chặt cô vào lồng ngực, bảo vệ cô như báu vật.

Nhìn một màn này, đôi mắt của Sở Gia Minh lại càng thêm đỏ: "Hay cho đôi gian phu dâm phụ còn có thể tình cảm đến như thế. Người đâu!"

Sở Gia Minh vừa nói ra, lập tức một toán người từ bên ngoài chạy vào, ai nấy đều là vệ sĩ được đào tạo chuyên nghiệp chỉ để phục vụ cho Sở gia.

"Vâng, Sở thiếu!"

Đồng loạt cúi đầu rồi lại đồng loạt bước tới phía trước, tách Hạ Xuyên với Cổ Liễu ra mặc kệ cô đang giãy dụa gào khóc.

"Không, buông ra. Tha cho anh ấy, cầu xin anh, tha cho Hạ Xuyên!"

Cổ Liễu bị hai người vệ sĩ kiềm chặt ả hai tay và ghì vai xuống. Cô vốn chỉ là một người phụ nữ chân yếu tay mềm liền không thể chống cự lại được mà chỉ có thể van cầu Sở Gia Minh tha cho Hạ Xuyên.

"Sở thiếu, cầu xin anh, xin anh buông tha cho anh ấy. Tôi nguyện sẽ làm mọi thứ..."

Nước mắt cô lăn dài, từng giọt nước mắt trong suốt phát ra tia long lanh dưới ánh sáng mặt trời mà tuôn ra trên gương mặt trắng nõn có chút nhọt nhọt vì thể trạng ốm yếu.

Cánh tay nhỏ nhắn, ngón tay trắng xanh thon dài siết chặt cổ gồng mình giãy dụa ra khỏi hai người vệ sĩ phía sau.

Á... hự... bựp... bộp... á... bịch...

Từng âm thanh nhức tai lần lượt lọt vào tai khiến cho trái tim cô từng đợt tan nát.

"Xin anh... hức... Hạ Xuyên không có lỗi... huhu... tôi cầu xin anh bằng cả tính mạng của tôi. Đừng làm vậy... cầu xin anh..."

Nước mắt cô càng rơi... lời cô càng nói... lại càng làm cho trái tim hấn thắt chặt.

Cô rút cuộc vì sao có thể tàn nhẫn với hấn như vậy?

Vì sao có thể ở trước mặt hấn mà cầu xin tha thứ cho một người đàn ông khác?

Sở Gia Minh liếc mắt một cái về phía hai người vệ sĩ phía sau, bọn họ hiểu ý liền buông tay cô ra.

Nhân cơ hội cô liền chạy tới ôm lấy chân Sở Gia Minh: "Xin anh, buông tha cho Hạ Xuyên..."

Cô đưa đôi mắt ngập nước nhìn đến Hạ Xuyên đang bị người của hấn đánh đập đằng kia.

Anh với thân thể đầy thương tích và máu me nhưng khi bắt gặp ánh mắt của cô vẫn mỉm cười tượng trưng cho việc anh vẫn ổn.

Lúc này cô chỉ muốn gào khóc. Gào khóc thật lớn và mắng anh thật ngốc nghếch.

Ai yêu cô cũng chỉ nhận lại đau khổ mà thôi. Mạch Thần cũng vậy, cả anh cũng vậy.

Sở Gia Minh nhìn xuống dưới chân mình, vẫn là Cổ Liễu xinh đẹp đó, nhưng một Cổ Liễu thấp bé hèn mọn như vậy, hấn không thể chấp nhận nổi.

Sở Gia Minh nghiêng răng, gằn giọng: "Giết không tha."

Nói xong liền hất mạnh chân khiến Cố Liễu không chuẩn bị trước mà ngã văng trên nền đất.

Hắn quay người bỏ đi ra khỏi cánh cửa. Đầu óc cô ong lên, bụng cô nảy sinh một cảm giác khó chịu.

Nhưng...

Rắc...

"Aaaaaaa...."

Cánh tay của Hạ Xuyên vừa bị bẻ gãy.

Cố Liễu há hốc miệng lao tới che trên người Hạ Xuyên.

BỘP!!!

Một cước chân đá trên lưng cô.

Cô cắn răng chịu đựng cơn đau, thở mạnh ra bằng buồng phổi đã gần như cạn không khí.

"Không được đánh anh ấy, không được, các người rút ra, CÚTTTTTTTT....."

Bọn vệ sĩ vốn đã được dặn dò là không được làm tổn thương đến cô, nên lúc này khi vừa đánh cô liền trở nên bối rối.

"Xin các anh, đừng đánh anh ấy, chờ tôi một chút, tôi sẽ cầu xin hắn ta tha cho anh ấy, một chút thôi..."

Nói rồi cô chạy ra bên ngoài, vừa lúc thấy Sở Gia Minh đang đến cầu thang muốn đi xuống dưới.

Cố Liễu chạy tới, lần nữa ôm lấy chân hắn cầu xin, như một sủng vật bị vứt bỏ cầu xin chủ nhân thương hại: "Sở thiếu..."

"Cút ra!" Hắn hét lớn, hất mạnh chân khiến cho Cố Liễu vừa mới ôm lấy chân còn chưa ngồi vững liền không có điểm tựa mà ngã xuống.

Sở Gia Minh vì đột ngột mà vрон tay để nắm lấy bàn tay đang lơ lửng trên không trung của cô.

Nhưng mà tay hắn nắm không kịp.

Hắn chỉ biết há hốc miệng, chân chạy theo để nắm lấy tay cô đang lặn từ trên cầu thang xuống.

Một vòng...

Hai vòng...

Ba vòng...

Bịch...

Lúc hắn chạy tới nơi cũng là lúc đầu cô đập mạnh xuống nền nhà.

Máu... chảy một vùng đỏ chói đến tanh tưởi.

Lòng ngực hắn... quặn thắt!

Hắn cúi người xuống, ôm lấy cô, cổ họng run lên từng hồi: "C... Cố Liễu? Ngươi... Ngươi đâu. Tới bệnh viện!"

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Mang Thai

Trên hành lang bệnh viện lan tỏa mùi thuốc khử trùng dày đặc xộc vào mũi.

Sở Gia Minh ngồi trên dây ghế chờ trước cửa phòng treo hai chữ "cấp cứu" đang sáng lên ánh đèn đỏ.

Hắn ngồi đó, dựa lưng vào ghế, hai mắt nhắm chặt như đang kiểm chế chính bản thân mình không được xông vào bên trong phòng cấp cứu để nhìn thấy cô.

Hắn dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt, không thể thấy được khuôn mặt hắn lúc này nhưng từ toàn thân toát ra sự đau lòng cùng ân hận. Nếu như... nếu như mà hắn bình tĩnh hơn một chút thì đã không có chuyện gì.

"Sở thiếu..."

"Không cần nói." Sở Gia Minh cắt ngang câu nói của Hạ Xuyên. Hắn buông tay ra, hai mắt hơi hé mở: "Cậu hận tôi đúng không? Cậu muốn đánh tôi vì đối xử với cô ấy như thế đúng không?"

"Tôi không có."

Hắn nhếch miệng, cười!

"Không có? Hay là không dám?"

"..."

"VẬY À?" Sở Gia Minh đưa đôi mắt sắc lạnh đầy kiêu ngạo như bậc quân vương, nhưng đáy mắt lại mang theo vài phần u ám nhìn người đàn ông mình đầy thương tích trước mặt. Sau đó khoé miệng cong lên chế giễu: "Là tình yêu của tôi đã sai sao?"

"Tình yêu của Sở thiếu không sai, cái sai chính là Sở thiếu ngạo quá cô chấp, không bao giờ nhìn nhận vấn đề bằng phương diện của người khác mà luôn tự cho rằng bản thân mình đúng và đổ lỗi cho người khác." Hạ Xuyên với khuôn mặt bầm tím cùng vết máu còn vương trên khoé miệng nhẹ run rẩy, chân anh như dính chặt với mặt đất không thể nhúc nhích nổi. Dù sao anh cũng sợ, đó là nỗi sợ đã ăn sâu vào máu.

Đây là xã hội của kẻ có tiền. Tầng lớp như anh từ khi sinh ra đã phải luôn cúi và phục tùng đến mức đó dường như là bản năng.

Vậy mà lúc này đây... anh đang đứng đối diện với kẻ được mệnh danh là người giàu có và quyền lực bậc nhất.

"Sở thiếu, tôi rất kính trọng anh bởi tuổi trẻ và tài năng, nhưng tôi vẫn sẽ nói với anh câu này: Dù có chết tôi cũng sẽ đưa Cố Liễu rời khỏi đây, rời khỏi anh."

Sợ... nhưng dù có chết anh cũng phải bảo vệ cô...

Không gian bỗng chìm vào im lặng, im lặng đến mức có thể nghe thấy được hơi thở của người đối diện đang phả vào không khí.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đáy mắt dường như còn tỏa ra hỏa khí như đang gồng mình mà quyết đấu.

"Cậu đi đi." Sở Gia Minh mở miệng nói.

"Đi?"

"Phải. Tôi sẽ tha cho cậu lần này nhưng với điều kiện."

"Là gì?"

"Cậu phải hơn tôi." Sở Gia Minh đứng lên, vì thân hình hai người tương đồng mà tựa hồ như là phân thân của chính họ đang đứng đối diện nhau: "Khi nào cậu có khả năng đẩy ngã tôi, thì lúc đó hãy quay về và giành lấy cô ấy. Còn bây giờ... Cố Liễu là của tôi."

Lãnh khí cao ngạo bức người của Sở Gia Minh toát ra từ toàn thân, áp lực như mãnh thú đang đe dọa con mồi.

"Được. Tôi chấp nhận lời khiêu chiến."

Nói xong, Hạ Xuyên quay người bước đi. Anh biết hiện tại bản thân cái gì cũng không có, vậy nên sẽ không thể bảo vệ được cho cô. Sở Gia Minh không truy cứu việc vừa rồi, còn thả anh đi thì đây cũng coi như là một đặc cách. Một đặc cách để anh quay lại và đưa cô rời khỏi đây.

Cố Liễu, chờ anh!

CẠCH...

Hạ Xuyên vừa khuất bóng thì cánh cửa phòng cấp cứu cũng mở ra, Sở Gia Minh lập tức đi tới trước mặt vị bác sĩ bước ra từ phòng bệnh, gấp gấp hỏi: "Tình hình cô ấy thế nào?" Vị bác sĩ đeo khẩu trang trắng, chỉ còn mỗi đôi mắt đã già nua in hằn vài nếp nhăn của thời gian nhìn hắn. Thờ dãi một cái, vị bác sĩ tháo khẩu trang ra, gấp lại cặp kính bỏ vào túi áo blu trắng, sau đó nói: "Cổ tiểu thư đã có thai. Được ba tuần rồi."

Sở Gia Minh mở lớn mắt, kinh ngạc đến mức không nói thành lời.

Có... có thai... của hai người?

"Rất tiếc chúng tôi không thể giữ lại được đứa bé."

Cái...?

"Ông nói thế là sao? Hà? Nói lại tôi nghe lần nữa xem?" Sở Gia Minh còn chưa kịp vui sướng thì một câu nói như tảng đá liền rơi xuống đầu hắn, đập vỡ vụn chút lý trí còn sót lại mà siết chặt lấy cổ áo của vị bác sĩ gần giọng hết.

"Sở thiếu, xin ngài bình tĩnh, chúng tôi đã cố gắng hết sức..." Vị bác sĩ đứng trước tình cảnh này cũng không tỏ ra sợ hãi mà chỉ ôn tồn như trình bày sự việc: "Hơn nữa Cố tiểu thư cũng..."

Lực tay của Sở Gia Minh ngưng lại, con giận dữ cũng như bị đóng băng mà tắt hẳn. Hắn nhìn vị bác sĩ, ánh mắt hiện lên tia hoang mang sợ hãi: "Cố... Cố Liễu... cô ấy làm sao?"

Đừng nói là...

Không thể nào! Cô ấy không được có mệnh hệ gì, hắn không cho phép.

"Cố tiểu thư bị đập đầu quá mạnh, dẫn đến chấn động vùng thần kinh ở bán cầu não khá nặng nên có thể sẽ bị mất trí nhớ tạm thời, ngài nên chuẩn bị tinh thần trước."

Nói xong vị bác sĩ cúi đầu chào Sở Gia Minh rồi đi mất. Chỉ còn lại hắn đứng đó, mất trí nhớ tạm thời? May quá cô vẫn ổn!

Từ trong thâm tâm, Sở Gia Minh thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trong căn phòng tối, ánh trăng bàng bạc chiếu rọi xuống căn biệt thự to lớn của Sở gia, tòa biệt thự màu trắng ngà cũng chiều lòng người mà lộng lẫy một vùng trời.

Chỉ là...

Sở Gia Minh ngồi trước bàn làm việc lại không hề có tâm trạng làm việc, hắn ngược mắt nhìn lên bầu trời. Bầu trời hôm nay không có lấy một vì sao, trăng hôm nay thật tròn, cũng thật cô đơn.

ngón tay hắn dí chiếc tau nghe đang đeo trên tai sát thêm chút nữa, từ bên trong tai nghe phát ra một âm thanh trầm khàn của người đàn ông trung niên nhưng vẫn tràn đầy uy lực cùng lạnh khốc:

"Chẳng phải lần trước cậu đã nói là giết cô ta rồi sao? Vậy bây giờ là gì? Con bé Cố Liễu vẫn còn đang sống sò sò trước mặt con trai tôi đấy."

"Tôi... tôi xin lỗi. Thật sự là tôi đã giết cô ta, chính Sở tổng cũng đã thấy..."

"Câm miệng!... Cái tôi cần là cô ta biến khỏi cuộc đời của Sở Gia Minh con trai tôi. Tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, sai sót thì hậu quả tự biết."

"Vâng!"

...

Âm thanh từ bên trong tai nghe nhỏ dần rồi tắt hẳn. Sở Gia Minh tháo tai nghe ra, đặt trên bàn. Trong con ngươi lóe lên tia quang mang sắc lạnh.

Giết? Cố Liễu? Đã giết?

Không có chuyện người của cha hắn - Sở Gia Quốc lại làm việc thiếu cẩn trọng như vậy được.

Vậy... Cố Liễu hiện giờ kia...

... là ai?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hai Con Người

"Phuong Đông."

"Vâng. Sở thiếu cho gọi tôi." Nữ vệ sĩ lập tức bước ra khi nghe thấy Sở Gia Minh kêu tên mình.

"Tìm hiểu cho tôi về người đàn ông tên Sở Mạch Thần."

Người phụ nữ tên Phuong Đông hơi nhú mào, cô ta đã điều tra về Sở Mạch Thần nhưng không hề có tin tức gì, cũng đã thông báo cho Sở Gia Minh biết rồi. Không lẽ nào hắn không tin tưởng...?

"Tôi không phải không tin tưởng cô, mà cô không nên điều tra mỗi những người còn sống. Cô hiểu chứ?"

Phuong Đông hơi suy nghĩ, sau đó mở lớn mắt ngạc nhiên: "Vả... Vâng. Tôi hiểu rồi." Nói xong, nữ vệ sĩ cúi người đi ra khỏi cửa.

Trong phòng chỉ còn lại Sở Gia Minh đang ngồi đó. Hắn đưa mắt nhìn về phía chiếc giường cuối góc phòng, trên giường đang có một người phụ nữ xinh đẹp nằm đó, yên tĩnh. Sở Gia Minh bước lại, ngồi xuống bên mép giường, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn thon dài của cô, khẽ hôn lên mu bàn tay mềm mại: "Sao em vẫn chưa tỉnh lại? Cố Liễu, em... có thật sự là Cố Liễu không?"

Cánh môi hắn khô khốc, dường như cảm nhận được ngón tay cô cử động, Sở Gia Minh nhìn lên khuôn mặt cô, trong ánh mắt chất chứa hi vọng, mi mắt cô khẽ nhấp nháy, sau đó chậm chạp vờn nhẹ như cánh bướm khẽ lay động mà hé ra, mở mắt nhìn hắn.

"Sở... Gia Minh?"

Hai mắt Cố Liễu lập tức mở lớn, cô rút tay về, thu gọn mình vào góc giường, về mặt mang theo sợ hãi ôm lấy chăn che đi khuôn mặt mình: "Anh đừng qua đây, đừng qua đây..."

Sở Gia Minh kinh ngạc trong giây lát, sau đó hắn từ từ hóa thành trống rỗng.

Tại sao cô lại bỗng dưng sợ hãi như vậy?

"Có chuyện gì sao? Cố Liễu, nếu có gì em cứ nói với anh, đừng sợ..." Hắn đưa tay ra, muốn vỗ về an ủi cô.

Nhưng cái mà hắn nhận lại là sự sợ hãi đến tột cùng của Cố Liễu: "Không, van cầu anh. Van cầu anh... Đừng qua đây..."

Bàn tay dơ lên không trung của Sở Gia Minh rút về, về mặt trở nên khó coi: "Tại sao lại tránh xa anh như vậy?" hắn hỏi, nhưng âm thanh nhỏ đến mức chính hắn cũng không nghe thấy rõ mình đang nói gì.

Nắm tay đang nắm lấy chân của Cố Liễu càng siết chặt hơn, giọng cô run rẩy lên từng hồi: "tại sao? Hu... tại sao??? Tại sao anh giết cha mẹ tôi? Tại sao anh cưỡng hiếp em gái tôi? Tại sao lại làm thế với tôi?... Hu... tránh xa tôi ra..."

Sau đó Cố Liễu cứ lảo đảo một mình như người ngốc, chỉ có Sở Gia Minh là vẫn bàng hoàng bởi những lời nói vừa thốt ra của Cố Liễu.

Giết cha mẹ cô? Cưỡng hiếp em gái cô? Cố Ngân sao?

Hắn không hề làm chuyện đó, không hề.

Bỗng nhiên nấc ửng của hắn mở lớn...

Chẳng lẽ... người mà anh đã làm chuyện đó trước ngày hai người kết hôn khi bị cha hắn hạ xuân được... là Cố Ngân sao?

Chỉ là hắn bàng hoàng đến mức tai ù đi nên không nghe thấy rõ được Cố Liễu đang nói gì.

Cô nói: "Tại sao tôi lại bị cưỡng hiếp? Tại sao anh lại không ở bên tôi lúc đó? Tại sao anh lại cố tình cưỡng hiếp Cố Ngân để nó mang thai rồi lại bắt nó phá thai? Tại sao ngay trước ngày kết hôn thì tôi lại bị tên đàn ông kia cưỡng hiếp? Khốn nạn... Khốn nạn... hắn là ai... Tôi phải tìm được hắn..."

Cố Liễu như một kẻ ngu si cứ lảo đảo một mình.

Từ sâu bên trong cô lúc này có một con người khác đang kêu gào:

"Cố Liễu, cô tỉnh lại đi, tôi là người ở thế kỷ hai mươi mốt đã mượn thân xác của cô. Cô hãy tỉnh táo và nói hết cho Sở Gia Minh nghe đi."

"Nói hết? Nói gì?"

"Là cô bị cưỡng hiếp chứ không phải do cô tự ý bỏ đi. Là do cha của hắn bày mưu hãm hại cô."

"Nói rồi thì sao? Gia Minh có tin tôi không? Hơn nữa... tôi và anh ấy đã không thể nữa rồi. Vì em gái tôi..."

"Cô điên rồi, hãy tỉnh táo lại đi. Sở Gia Minh yêu cô như thế thì không thể nào có chuyện làm hại gia đình và em gái cô được. Nếu không thì hãy để tôi ra, hãy cho tôi ra tôi sẽ làm sáng tỏ..."

Choang...

Âm thanh vỡ vụn phá tan cuộc trò chuyện giữa hai người.

Cố Liễu với vẻ mặt hoảng hốt và sắc mặt trắng bệch nhìn về nơi phát ra tiếng động.

Một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp với một vết sẹo dài bên má đang tiến vào từ cửa chính, mi tâm nhú chặt lại, toàn thân tỏa ra sát khí.

Cố Liễu dường như cũng nhận ra được sát khí này nên sợ hãi rụt vai lại.

"Có chuyện gì?" Sở Gia Minh cau mày đứng trước mặt Cố Liễu như che chở.

Người phụ nữ kia chính là Phương Đông, là nửa vệ sĩ thân cận duy nhất bên cạnh Sở Gia Minh. Cô ta kính cẩn cúi đầu trước Sở Gia Minh, sau đó nghiêm giọng: "Sở thiếu, tôi đã điều tra ra, Sở Mạch Thần chính là người con trai thứ hai của tổ tiên lập ra Sở gia từ hơn bốn trăm năm trước, tức là thế kỷ hai mươi mốt. Hơn nữa Sở thiếu, có một điều kỳ lạ là Sở Mạch Thần chết từ tuổi còn rất trẻ, người nhân của cái chết chính là cứu người phụ nữ của anh ta khỏi một tai nạn. Người phụ nữ đó... họ Cố."

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Buộc Nhâm Sợi Dây Sinh Mệnh

"Họ cố?" Sở Gia Minh hỏi lại: "Vậy thì sao?"

"Tên của cô gái đó, là Cố Liễu." Âm thanh của giọng nói từ tốn nhưng lại đầy nhấn nhá đủ mạnh cho từng tế bào trong cơ thể hắn dần trở nên đông cứng lại.

"T... thế thì sao?" Hắn hỏi lại một cách cứng nhắc. Nhưng tận sâu trong thâm tâm hắn hiểu rõ, tâm trạng hiện tại của mình là như thế nào.

Hai chữ thôi: đồ vỡ!

Hai chân hắn giờ đây đang run lên muốn khụy ngã, chỉ là bản lĩnh của một người đàn ông không cho phép.

Cố Liễu thì sao? Dù là ai thì người phụ nữ trong lòng hắn cũng sẽ không thay đổi.

Sở Gia Minh vừa định quay người thì một tiếng hét thất thanh của Phương Đông vang lên: "Sở Thiếu cẩn thận!"

PHẬP.....

Một âm thanh của kim loại đâm sâu vào da thịt.

Sở Gia Minh nhú chặt hai hàng lông mày đậm, quay đầu, mắt hắn mở lớn như không thể tin vào mắt mình hay đúng hơn là không thể tin vào cái mà mình đang cảm nhận.

Nỗi đau thể xác, nơi lồng ngực có một con dao đang găm thẳng từ phía sau lưng hắn, mà phía đầu cán dao...

... Chính là đôi bàn tay nhỏ nhắn của người phụ nữ mà hắn ngày đêm không ngừng nghĩ tới - Cố Liễu!

"Cố... Liễu? Tại sao?" Giọng hắn khàn đặc, tâm can thắt chặt lại, buồng phổi tựa hồ không thể thở nổi nhìn cô. Sự bàng hoàng dày đặc trong đáy mắt.

"Anh chết đi. Sở Gia Minh tôi thật mù rồi mới nhìn lầm anh." Cố Liễu gằn giọng nói, trong âm thanh mang theo thập phần thù hận.

Trong khi đó, nội tâm cô vẫn đang có một giọng nói khác thét gào:

"Cô điên rồi, cho tôi ra đi. Làm như vậy có thể chúng ta đều chết đấy."

"Vốn dĩ cả hai chúng ta đều đã chết."

"..."

"Không đúng sao?"

"Không. Tôi đến với thế giới này, chắc chắn là do số phận, là do anh ấy..."

"Ý cô là Sở Mạch Thần?"

"Sao cô biết?"

"Tôi nằm ngủ sâu bên trong khi cô thức tỉnh, nhưng mà cô có được ký ức của tôi thì tôi cũng vậy. Chúng ta chính là hai mặt của đồng tiền, là sợi dây liên kết với nhau. Có cô thì có tôi. Tôi chết, cô cũng không thể sống nổi. Thế đấy!"

"Dù... dù là như thế..."

"Có thể cô vẫn còn nghi hoặc nên để tôi giải thích luôn cho cô hiểu, tôi chỉ là một thân xác phù hợp để chứa linh hồn cô, nhưng Sở Gia Minh, hẳn chính là kiếp sau của Sở Mạch Thần. Có điều hẳn chưa thể nhớ lại được tất cả ký ức của Sở Mạch Thần mà chỉ sẽ từ từ nhớ lại. Hoặc cũng có thể sẽ không bao giờ."

"Sao cô biết được?"

"Ồ, lúc cô xuyên đến đây không có ai giải thích với cô sao? Nhưng lúc tôi ngủ say bên trong thì một kẻ tự xưng là thần cai quản thế giới đã nói điều đó cho tôi biết. Ông ta còn nói... sự cố xuyên không này của cô chỉ là ông ta lỡ tay mà buộc nhầm sợi dây sinh mệnh của Cố Liễu thế kỉ hai mươi mốt và Sở Gia Minh lại với nhau, mà trùng hợp lại đúng lúc tôi chết đi nên linh hồn cô mới vào được thân thể này..."

CHÁTTTTT.....

Một bạt tai giáng xuống bên mặt, Cố Liễu nghiêng hẳn mặt sang một bên, trên má hẳn lên năm vết ngón tay đỏ chót.

"Cô thật chán sống rồi." Phương Đông giơ cao tay lên, nắm tay siết lại thành nắm đấm, tiếng gió rít vụt qua kẽ tay.

"Không được làm loạn." Sở Gia Minh hét lớn.

Nơi bị đâm phía sau lưng hẳn đang chảy máu, thấm ướt cả một vùng áo ngủ, mùi máu tanh nồng lập tức xộc vào mũi. Nhưng mà hẳn không đau.

Nơi hẳn đau là tận sâu nơi đang đập trong lồng ngực hẳn. Chỗ đó, đau buốt đến tê tái.

Cô hận hẳn đến thế sao?

Hận hẳn đến mức muốn tự tay giết hẳn?

Gió...

Qua ô cửa sổ bay vào bên trong, thổi tung tấm rèm cửa mỏng manh phát phới.

Gió...

Thổi bay từng lọn tóc đen dài, che lấp đi gương mặt của cô khuất sâu trong bóng đêm.

Cố Liễu bước chầm chậm lại gần Sở Gia Minh, lại bị một đôi giày da đen bóng chặn lại.

"Tránh ra!" Hai mắt cô nhìn lên Phương Đông, ánh mắt loé lên tia sáng sắc bén như lưỡi dao. Một ánh mắt mà chưa từng thấy của Cố Liễu khiến cho nữ vệ sĩ có chút giật mình.

Đến khi lấy lại tinh thần thì Cố Liễu đã bước qua cô ta và ôm chầm lấy Sở Gia Minh.

Em xin lỗi... Mạch Thần!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trả Cô Về Mê Hoặc

Em xin lỗi, Mạch Thần.

cái ôm của cô nhẹ nhàng, da thịt cô non mềm tựa vào người hắn, nhưng là hai chữ Mạch Thần mà cô nói ra lọt vào tai hắn như đả kích.

Sở Gia Minh hất mạnh tay cô ra, loạng choạng bước ra phía sau, máu vẫn không ngừng chảy thấm ướt lớp áo mỏng dính. Hắn cố nín nhịn cơn đau, chỉ tay vào mặt cô, gằn ra từng chữ: "Cút. Cút ngay cho tôi."

Sự đả kích này không phải chỉ đến vì một mình cô, mà còn vì hai chữ Mạch Thần kia.

Thâm tâm hắn gào xé, lý trí hắn cuồng nộ, cơn giận kinh hoàng.

Cô... rốt cuộc là ai?

Cô... rốt cuộc còn giấu diếm hắn bao nhiêu nữa mới đủ? Rốt cuộc còn muốn hắn đau khổ và giàu xéo đến như thế nào nữa mới hả dạ đây?

Lúc này Cố Liễu mới giật mình, cô quên đi mất rằng hiện giờ anh là Sở Gia Minh. Một người đàn ông có lòng tự trọng cao như hắn sao có thể chấp nhận người phụ nữ mình yêu gọi tên của kẻ khác: "Gia Minh, em... em..."

"Cô tránh ra." Sở Gia Minh hất mạnh đôi tay đang vươn tới trước mặt mình. Vì tránh né cô mà bước chân hụt một nhịp, ngã xuống, cơn dao từ phía sau đâm xuyên qua phía trước.

Sở Gia Minh mở lớn mắt, ngất xỉu.

"Gia Minh." Cố Liễu hét lớn, cúi người xuống đỡ đỡ anh dậy.

BÓP... CHÁT...

Hai cái tát liên tục giáng xuống khiến cho Cố Liễu không kịp chuẩn bị mà ngã sấp xuống sàn nhà.

"Tur Dật, sao anh còn chưa tới?" Phương Đông hét lớn vào chiếc tai nghe đang đeo.

"Tôi đang ở trước cửa đây rồi."

Cạch...

Cánh cửa mở ra, một bóng người lật đật xộc vào, hơi thở còn mang theo sự vội vàng.

"Sao rồi? Cô tránh ra." Vừa nói, người đàn ông này vừa đẩy Phương Đông ra, bắt mạch, xem xét tình hình của Sở Gia Minh đang nằm trên đất. Sau đó nhìn cô ta bằng ánh mắt vô vẻ: "Không sao. Đưa cậu ta về phòng, tôi sẽ cấp cứu tạm thời."

Phương Đông gật đầu một cái, sau đó đứng lên nhìn theo bóng dáng của người đàn ông tên Tur Dật kia đưa Sở Gia Minh đi ra khỏi phòng. Trong lòng cô ta vì câu nói "không sao" của Tur Dật mà yên lòng phần nào. Trong đáy mắt giảm bớt đi lo lắng.

Nhưng gần như là ngay lập tức, cô ta nhìn về phía Cố Liễu đang hướng mắt về phía cửa, cô đứng lên muốn đi tới để biết tình hình của Sở Gia Minh thì "Chát" một tiếng. Khuôn mặt cô nghiêng hẳn sang một bên. Mái tóc đen dài rơi lung tung lên khuôn má đỏ ửng.

"Cô... Cố Liễu." Nắm tay Phương Đông nắm chặt: "Cô tránh xa Sở thiếu cho tôi. Tôi không cho phép cô làm tổn thương Sở thiếu thêm lần nào nữa."

Cố Liễu hai mắt ướt nước, ngón tay run rẩy bám lấy cánh tay của Phương Đông: "Làm ơn... cho tôi được gặp anh ấy. Làm ơn để tôi biết anh ấy như thế nào..."

Cô cứ ngồi đây, khi nào chữa trị xong cho Sở thiếu tôi sẽ quay lại báo cho cô biết.

Cố Liễu gật đầu.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại mình cô. Gió thổi từng cơn lạnh buốt.

Hóa ra Sở Gia Minh chính là Mạch Thần. Vậy mà cô đã từng căm hận hắn. Nhưng hóa ra đó lại là cái giá mà cô phải trả cho anh. Cô không có quyền được trách anh. Chỉ cần anh vẫn còn sống, cô có trở thành gì hay ra làm sao, cô cũng cam lòng.

"Sở thiếu đã tỉnh."

Cố Liễu ngược mắt nhìn lên Phương Đông, toàn thân toát ra vẻ khẩn trương, muốn đến gặp anh ngay lúc này.

"Nhưng mà Sở thiếu nói không muốn gặp cô."

Bước chân của Cố Liễu dừng lại.

"Anh ấy còn nói, từ nay cô đừng xuất hiện trước mặt anh ấy nữa, sáng mai sẽ trả cô về Mê Hoắc. Để cô tiếp tục làm việc trả nợ."

Nói xong cô ta quay người đi ra mà không nhìn lấy Cố Liễu thêm lần nào.

Mê Hoặc? Cái nơi lấy thân thể ra để trao đổi mua bán?

Anh muốn cô nhớ nhuốc đến thế nào nữa mới vừa lòng đây?

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Rất Sẵn Lòng

Trả cô về Mê Hoặc?

Không thể nào. Anh không làm vậy, nhất định sẽ không bao giờ làm vậy với cô.

Cố Liễu

Cố Liễu ngẩng đầu nhìn lên trần nhà được trang trí bởi những cột đèn chùm neon sáng bóng, xung quang còn có những hạt pha lê cang cang khiến cho căn phòng tràn ngập sự xa hoa nhưng cũng đầy dơ bẩn.

Cô thở dài một hơi mệt mỏi.

Tôi nay... cô lại phải dùng thân thể để kiếm cơm sao?

Nhếch miệng cười một cái, Cố Liễu vươn tay kéo tấm rèm cửa sổ mỏng manh, một làn gió nhẹ nhẹ từ bên ngoài mang theo sự mát mẻ và mùi hương ban đêm nồng đậm.

Nhìn ra bên ngoài, phía dưới là những con đường giao nhau, dày đặc và mờ lung như mê cung, điểm trên đó là những dòng xe và ánh đèn đường lung linh, sáng lấp lánh.

Khoé miệng mỉm cười.

Đến giờ rồi nhỉ?

Cố Liễu cởi bỏ bộ váy ngủ mỏng tanh trên người, rút nhẹ sợi dây thắt lưng, chiếc váy lạo tức rơi tuột xuống đất, để lộ thân hình thanh mảnh xinh đẹp như ngọc. Sau đó chậm chậm bước tới tủ quần áo, chọn lấy một bộ váy màu đen tuyền, với cổ váy khoét sâu rồi mặc vào.

Phía dưới đoạn đường tấp nập kia, tại ngã tư nơi đèn đỏ đang dừng lại, có một chiếc Ferrari màu đen sang trọng. Bên trong phía tay lái có một bóng dáng cao lớn đang hướng đôi mắt sắc lạnh tràn đầy hứng thú nhìn lên khung cửa sổ trống không.

Bất chợt khoé miệng hắn nhếch lên, ngón tay trở đưa lên miết nhẹ cánh môi mỏng.

Thật đẹp!

Tựa hồ như tiền nữ lạc lối giữa trần gian đầy tham vọng và nhớ nhuốc này vậy.

Huyết sáo một cái, giậm ga, chiếc xe lại lao vun vút trên đại lộ rộng lớn.

Cánh cửa phòng mở ra cũng là lúc thứ âm nhạc sôi động lại lọt vào tai.

Cô khẽ nén cơn buồn nôn, mỉm cười.

Trên nền hành lang được ghép gạch hoa sáng bóng, tiếng giày cao gót vang lên từng nhịp đều đặn, kèm theo đó là thân hình nóng bỏng uyển chuyển theo từng bước chân.

Cố Liễu đi đến đâu, âm thanh hú hét lại vang đến đấy. Cái tên Cố Liễu đang dần trở nên hot hơn bất kỳ ai ở Mê Hoặc này.

Đôi chân thon dài trắng nõn đầy khiêu gợi dừng lại trước sân khấu hình chữ T, những ánh mắt hau háu như chó sói đói mồi dăm dăm nhìn về phía cô.

Khuôn mặt này, thân hình này, quả thật là một tuyệt phẩm.

Cố Liễu dường như có thể ngửi thấy mùi tanh bẩn của những ham muốn trần tục đang toát ra từ tất cả bọn họ - những kẻ đang ngồi bên dưới khán đài.

"Các vị..." Giọng nói thanh thoát như gió xuân, nhưng lại lạnh lùng vô cảm như băng đá trên đỉnh núi tuyết vang lên: "Hôm nay rất mệt."

Im lặng...

"Nhưng mà..." Cô bước tới trước mặt của người đàn ông gần mình nhất, cúi người xuống cầm lấy ly rượu trên tay hắn ta, ngửa cổ uống cạn: "Tôi sẽ tiếp các vị đến cùng."

Vẫn im lặng...

Sự im lặng lần này đáng sợ đến khiến cho người ta rón tóc gáy.

Chỉ là Cố Liễu không để tâm, bởi lòng cô nay đã chết. Còn có gì đáng để cô quan tâm hơn nữa sao?

"Như tôi đã nói, vì rất mệt, nên hôm nay tôi sẽ chỉ tiếp một người duy nhất." Cô cười, nụ cười mệt mỏi đến gượng gạo. Cô ngồi xổm xuống trước mặt người đàn ông lạ mặt mà mình vừa cướp ly rượu kia, ngón tay nâng lấy cằm của hắn: "Vị tiên sinh này, đêm nay tôi có vinh dự được tiếp ngài hay không?"

Im Lặng...

Đây là lần đầu tiên...

Lần đầu tiên cô muốn sa đoạ.

Từ khi làm tại Mê Hoặc, cô chỉ bán nghệ chứ không bán thân.

Thân thể cô, cũng chỉ mới nằm dưới một người duy nhất, đó là Sở Gia Minh.

Thế nhưng hôm nay...

Có điều sự im lặng điên rồ này là sao?

Trong lòng cô chợt cảm thấy bất an, dường như có điều gì đó rất tồi tệ sắp xảy ra vậy?

Cô nghe rõ rùng rợn tiếng thở nhẹ nhàng hắt ra, nghe rõ từng tiếng tim đập ở nơi này.

"Rất sẵn lòng." Hắn nói, âm thanh trầm trầm nhưng ôn hoà, chỉ là trong đôi mắt lộ rõ vẻ hứng thú nhìn lấy khuôn mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Trịnh Âu

"Rất sẵn lòng." Giọng nói trầm ấm của người đàn ông tràn vào màng nhĩ.

Cảm giác này là sao?

Đột nhiên cô cảm thấy hô hấp trong khí quản như ngưng lại.

Người đàn ông này là ai? Thật đáng sợ... nhưng... cũng đầy ôn nhu.

Cố Liễu bước vào bên trong căn phòng lớn, sau đó đóng cửa lại.

Một tiếng "cạch" báo hiệu rằng đã khoá. Cô bước lại, đẩy ngã người đàn ông kia xuống giường, hắn ngã ngồi lên mép giường màu trắng được trải đầy cánh hoa hồng trên đó. Ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao quét dọc thân thể của Cố Liễu một lượt.

Quả thực... rất đẹp.

Cánh môi đỏ mọng khẽ liếm như đang khiêu gợi kia, thật muốn cắn một cái a.

Cố Liễu chậm rãi từng bước lại gần, đứng trước mặt người đàn ông kia, cúi người xuống, để lộ vòng ngực no tròn không áo ngực trước mặt hắn.

Đôi môi gợi cảm ghé sát tai hắn, thì thầm: "Tiểu nữ có thể được biết quý tính đại danh không?"

Khoé miệng hắn nhếch lên, đáy mắt dâng tối đen sâu thẳm như hố đen không đáy. Âm thanh trầm trầm vẫn không hề thay đổi: "Trịnh Âu!"

"Trịnh Âu?" Giọng nói mang theo chút ngạc nhiên: "Hắn tới thành phố X khi nào?" Sở Gia Minh hơi dựa người vào ghế, nhìn vào nữ vệ sĩ kiêm trợ lý của mình hỏi.

"Mới sáng nay thừa Sở thiếu." Phương Đông vẫn cúi đầu mà trả lời. Đường như cúi đầu trước Sở Gia Minh chính là niềm vinh hạnh lớn nhất của cô ta vậy: "Tôi đã gửi lời đến Trịnh thiếu, ngài ấy nói tối nay sẽ qua đây để bàn về cuộc trao đổi khu vực kinh tế ở châu Âu."

"..." Sở Gia Minh liếc mắt nhìn lên đồng hồ trên tường đối diện. Đã mười giờ tối.

"..." Phương Đông hiểu ý của hắn, cũng không biết nên trả lời như thế nào, lại chỉ đành cúi đầu cắn khế môi: "Có lẽ là tắc đường..."

"Cô nghĩ là tắc đường?"

"..."

"Cố Liễu là bị cô đuổi tới Mê Hoặc đúng không?" Với những hiểu biết của hắn về cô từ lúc cô tỉnh dậy tới giờ, hắn cô sẽ không tự nguyện tới nơi đó.

"Tôi..." Phương Đông mở lớn mắt nhìn lên, bất gặp khuôn mặt băng lãnh đến lạnh gáy của Sở Gia Minh đang nhìn mình, cảm giác như hàng ngàn mũi dao đang bắn thẳng tới, liên lập tức cứng miệng không nói được gì.

Sở Gia Minh thờ dài một tiếng, đứng dậy đi về phía cửa, trước lúc đi ra ngoài không quên để lại một câu: "Chuẩn bị xe."

Hắn không thể để cô phải chịu thêm nhục nhã. Thêm nữa... hắn cần phải làm rõ mọi chuyện một lần nữa.

Hắn..

Cần tới Mê Hoặc!

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chạm Mặt (1)

Chiếc xe màu đen lao vút trên con đường quốc lộ rộng lớn.

Tiếng gió xé ngang bên tai như âm thanh đang kêu gào dữ dội trong lòng hắn.

Cảm giác này là gì?

Là đau lòng? Là thương tâm? Là day dứt? Hay chỉ là không an tâm mà thôi?

Hắn không biết.

Nhưng có cái gì đó thôi thúc Sở Gia Minh hắn phải đến Mê Hoặc, phải đến gặp cô. Ngay lúc này!

"Nhanh thêm một chút." Hắn nói, đôi mắt vẫn nhìn ra bên ngoài ô cửa kính, cảnh vật lướt qua nhanh đến mức còn chưa thể định hình nổi hình dáng của nó thì đã bỏ qua nó rồi.

Hắn nhắm mắt, cảm nhận tốc độ xe đang tăng lên, cảm nhận dòng giông bão đang dần dần nổi lên trong tâm mình.

Gió lùa qua khe cửa khe khẽ phát ra âm thanh nhẹ nhàng, thổi bay những tấm rèm cửa phát phơ xinh đẹp.

Mùi trầm hương trên cơ thể nhàn nhạt bay ra, xộc vào mũi khiến cho Cố Liễu nhin không được dùng lực đẩy ngã Trịnh Âu xuống giường.

Anh như một khúc gỗ mặc cô treu đùa, bàn tay ngơ ngẩn mềm mại như liễu vừa chạm tới, cả người anh liền thuận đà ngã xuống.

Cố Liễu cúi người, từ trên nhìn xuống, đôi mắt bỏ câu xinh đẹp khẽ chớp. Làn tóc dài đen tuyền như sóng lụa chảy dài xuống, rơi vài lọn lên mặt Trịnh Âu.

"Thơm không?" Cố Liễu cười.

Trịnh Âu dơ ngón tay, vuốt nhẹ lọn tóc, mân mê những sợi tóc trơn mềm rồi đưa lên mũi, nhẹ nhàng hít vào một hơi: "Thơm? Ý của cô là tóc cô? Hay là... cơ thể của cô?"

Vừa nói, đột ngột ánh mắt nhìn thẳng vào mắt khiến cho Cố Liễu vì bất ngờ mà giật mình. Vừa định giật người lùi bước chân về phía sau thì lại lập tức bị bàn tay to lớn của anh ta tóm lấy cổ tay, kéo mạnh, lật người xuống dưới. Dưới ánh đèn vàng, tư thế của hai người liền trở nên ám muội.

Tim trong lồng ngực đập liên hồi.

Thình thịch... thình thịch...

Cảm giác này là sao?

Cô hoàn toàn không thể lý giải. Cũng không có tâm trí để lý giải nó. Cô chỉ biết rằng, hiện tại bản thân đang rất rối bời.

Rõ ràng là cô yêu Sở Mạch Thần. Rõ ràng Sở Gia Kinh là kiếp sau của Sở Mạch Thần. Rõ ràng là cô xuyên qua mấy trăm năm nay chỉ để được nhìn thấy anh thêm lần nữa.

Vậy thì tại sao...

Tại sao trống ngực cô lại đập mạnh vì một người đàn ông xa lạ này?

Cái cảm giác vừa sợ hãi nhưng cũng đầy mê luyến này... thật quen thuộc!

"Cơ thể cô... đáng giá đến thế sao?"

Ngón tay của hắn mon trón làn da mượt mà trên đôi gò má có nhiễm chút xanh xao.

Lướt xuống cảm nhỏ. Sau đó vuốt ve chiếc cổ trắng ngần đến xương quai xanh tinh tế.

"Đáng giá để cô dùng nó trao đổi như một món đồ rẻ tiền?" Giọng anh ta như bùa mê, càng nói càng khiến cô chìm trong đó: "Cô nghĩ món đồ có thể mua được... dù tư cách để làm khiến tôi rung động?"

Anh ta nói, giọng nói lạnh băng, mặt không hề biến sắc. Nhưng là không ai biết được rằng, tự trong thâm tâm hắn đang xao động mãnh liệt.

Anh muốn cô, anh muốn cơ thể này. Anh muốn chạm vào làn da cô, muốn ngửi mùi hương hoa hồng tự nhiên trên cơ thể cô và hơn hết, muốn được ngắm cô.

Trịnh Âu hoang mang, nhưng hơn hết, anh không thể vứt bỏ đi sự cao ngạo của bản thân để ăn sạch cơ thể mềm mại này như những kẻ tầm thường ngoài kia được.

Nhưng là... nhưng là...

Roẹt!

Tiếng xé rách quần áo vang lên. Một mảnh tuyết trắng lồ lộ hiện ra.

Bầu ngực no tròn lấp ló nửa kín nửa hở như muốn đốt cháy mắt anh.

Hô hấp của anh dồn dập. Ánh mắt trở nên đục ngầu.

Cơ thể Cố Liễu nóng bừng, hạ thân như phát hỏa. Cô cảm nhận được, dục vọng của bản thân đang dâng lên.

Sao... lại như thế này được?

Cô muốn...

A...a... nóng quá...

Cố Liễu mơ mơ màng màng đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Tay cô không tự chủ mà ôm lấy cổ hắn, hơi thở nóng hổi như lửa thở ra: "A... ư... nóng... nóng quá..."

Từ màn hình camera phát ra, hai thân ảnh kia đập vào mắt. Thân hình to béo của bà chủ Mê Hoặc rung rinh: "Hahaha... đúng rồi. Tiếp tục đi, tiếp tục đi. Khi ta đã có được cả sự ủng hộ của Trịnh gia. Ta sẽ có thể tách khỏi cả Sở gia. Ta sẽ..."

"Vui nhỉ? Muốn tách khỏi Sở gia như thế sao?"

Giật bản mình, bà chủ của Mê Hoặc quay ngoắt về phía phát ra giọng nói. Hai mắt mở lớn như thể nhìn thấy ma quỷ: "Sở... Sở thiếu..."

Sở Gia Minh bước tới, tay bỏ túi quần, mắt khẽ liếc vào màn hình camera: "Bà đã làm gì?"

"T... Tôi..." Bà ta lắp bắp, dường như vẫn chưa thể tin vào mắt mình.

"Mê hương dục sao? Lại trò rở tiền dùng mùi hương kích thích tình dục mà bà đã làm với tôi năm xưa nhỉ?"

"Sở thiếu, tôi đáng chết. Tôi đáng chết. Tôi sẽ ngăn cản chuyện..."

Đang nói, bà ta liền im bật, bởi thanh quản của bà ta đang bị bóp chặt: "Ư... ực... S... Sở... thiếu..."

Vì bị bóp cổ, hai mắt bà ta đỏ lên, miệng há ra lấy ôxi. Khi dường như đã cảm thấy ranh giới giữa cái chết thì cả người bà ta xụi lơ mà ngã khụy xuống đất.

"Bà chết... không đủ đền tội." Sở Gia Minh gằn giọng, hai hàm răng gần như siết chặt lại để ngăn cho bản thân không quá tức giận mà giết chết bà ta ngay lập tức.

Sau đó quay người, bước chân như gió bước ra khỏi căn phòng theo dõi, khi bước qua người nam vệ sĩ còn không quên một câu: "Tự xử."

Cố Liễu...

Cố Liễu...

Đội anh!

14:01 28/6/2018

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chạm Mặt (2)

Nắm tay bên trong túi quần của Sở Gia Minh siết chặt lại.

Cố Liễu... đội anh!

Dù cho em là ai? Dù em là người như thế nào thì anh cũng sẽ yêu em, bảo vệ em.

RÀMMMM

cánh cửa bị đập tung, bên trong là một cảnh xuân sắc đang dờ dang.

Bàn tay của người đàn ông kia đang vừa chạm tới mảnh ngực trắng trẻo nổi lên da thịt thom mềm là những mảnh phiếm hồng.

Nhìn vào thật khiến người ta nóng mặt.

Bộp! Bịch!

Hắn đâm. Hắn lao vào tên kia và ném thẳng nắm đấm vào mặt anh ta. Nhưng là thân thủ của người đàn ông kia cũng không tệ, dù đang bận bịu nhưng anh ta rất nhanh tay đỡ lấy nắm đấm của Sở Gia Minh. Khi mà nắm đấm đã ngưng, bốn mắt nhìn nhau, hai người đàn ông lúc này đây mới nhận diện rõ đối phương:

"Trịnh Âu?"

"Sở Gia Minh?"

"... ừm... nóng... nóng quá..." chỉ có Cố Liễu vẫn điềm không sợ sùng, đôi mắt liễu như chứa đựng một màn sương mỏng mê ly nhìn về phía hai người đàn

ông trước mặt, vươn tay ra muốn giặt phẳng chiếc váy đang mặc vì nóng.

"KHÔNG ĐƯỢC!" Cả hai cùng đồng thanh.

"Tại sao anh lại tới đây?" Sở Gia Minh đứng dựa lưng vào bức tường phía sau, nhìn người kia đang ung dung ngồi trên ghế.

"Không ngờ chúng ta lại chạm mặt nhau trong tình huống như thế này." Trịnh Âu cười.

"Bác Trịnh lần này không tới sao?"

"Ông ngoại tuổi đã cao, lần này bệnh nặng, không thể không về."

"Bác Trịnh bệnh sao? Tôi không biết."

"Cậu bận quá mà. Sao biết nói."

"Ý anh là sao?"

"Cô gái kia là Cố Liễu? Người phụ nữ mà bấy lâu cậu tìm kiếm đúng không?"

Sở Gia Minh nhìn Trịnh Âu, khoé miệng mím lại thay cho câu trả lời.

Trịnh Âu khẽ nhướn mày, sau đó thở hắt ra một hơi: "Có lẽ nào... là người giống người không?"

Câu nói mà Trịnh Âu vừa nói ra, cả cơ thể của Sở Gia Minh như đông cứng lại.

Đau nhói!

"Không có. Tôi không thể nhìn lầm người được."

Trịnh Âu đứng lên, tay bỏ túi quần, bước tới đối diện với hắn, mỉm cười: "Tôi cũng không thể nhìn lầm người được." nói rồi anh vỗ vai hắn một cái, lướt qua người hắn mà rời khỏi phòng, khoé mắt ẩn hiện ý cười.

Cô gái này, anh cũng muốn!

7/7/2018

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thoát Khỏi Mê Hoặc

Sở Gia Minh nghiêng chặt răng.

Hắn biết...

Hắn nhầm. Là hắn muốn tự lừa dối bản thân thôi.

Quay về phòng, trên chiếc giường lớn trắng toát, cô gái nằm trên đó đang nhắm mắt bất động.

Sở Gia Minh ngồi xuống cạnh giường, vuốt nhẹ lọn tóc trên mặt cô.

Cố Liễu... rốt cuộc em là ai?

Mi mắt cô hơi động, sau đó tỉnh dậy. Trong ánh mắt ngập tràn căm hận, quay mặt sang bên tránh bàn tay của hắn đang chạm vào mình.

"Tránh xa tôi ra."

Ngón tay hắn co lại: "Em... ghét tôi đến thế sao?"

"Phải."

"..."

"Nếu muốn, anh cứ giết tôi đi. Đừng đày đoạ tôi trong cái chốn nhơ nhớp này thêm nữa."

"Tôi..." không hề ra lệnh đưa em vào Mê Hoặc.

Nhưng là câu nói bị nuốt nghẹn phần phía sau vào cuống họng bởi âm thanh nhàn nhạt sắc như lưỡi dao của Cố Liễu: "Cầm thú!"

Hít một hơi thật sâu: "Bây giờ em muốn tôi phải làm sao?"

Cố Liễu quay mặt về, hướng đôi mắt bồ câu trong suốt đã nhiễm vẻ mệt mỏi nhìn thẳng vào hắn: "Buông tha cho tôi đi..." Cô cắn môi: "Làm ơn. Hãy buông tha cho tôi đi." Một giọt nước mắt chảy xuống. Thấm vào gối.

Đã tự nhủ sẽ kiên cường, sẽ không khóc trước mặt hắn. Nhưng mà nhìn khuôn mặt này... cô lại không thể không đau lòng.

Cô không biết từ đâu lại có thể có dũng khí nói ra câu đó. Nhưng cô biết, đó chỉ là lời nói nhất thời. Sau khi chết một lần, lại được gặp anh một lần, cô sao có thể không biết quý trọng mà lãng phí nó.

"Em... thật sự muốn vậy sao?"

"Phải!"

Một chữ "phải" khẳng định đó nói ra, là khoảnh khắc mà tim hắn rớt máu.

Đau nhói!

Sở Gia Minh đứng dậy, quay lưng về phía cô. Tấm lưng to lớn che khuất đi ánh đèn bao phủ bởi một lớp bóng tối.

Không biết là do hắn đang sợ hãi, hay là do vết thương mà cô tặng mà bả vai hắn run lên. Nắm tay siết lại như cố giữ cho bản thân bình tĩnh nhất.

"Nếu ra khỏi đây, sẽ không ai bảo vệ em..."

"Tôi sẽ bảo vệ cô ấy." Từ ngoài cửa tiến vào, bóng dáng cao lớn, bước chân vững chãi, giọng nói âm trầm kéo theo lãnh khí.

Trịnh Âu!!?

Bước qua người Sở Gia Minh mang theo nụ cười ngạo mạn, ngồi xuống ôm lấy vai nhỏ của cô: "Sở thiếu đã lo lắng quá rồi. Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt."

Trên đời này, người có thể độ tiền lần quyền với Sở gia, chỉ có thể là "tứ đại gia tộc".

Trịnh Âu tuyên bố, mua Cố Liễu!

Cố Liễu - thoát khỏi Mê Hoặc.

13:46 16/8/2018

Bạn đang đọc truyện *Dục Vọng Triền Miên (Thế Thân Chi Luyến)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.